

DELEGATURA UOKiK W KATOWICACH

Katowice, dn. 13.05.2011r.

RKT-61-19/10/SB

DECYZJA Nr RKT-09/2011

Stosownie do art. 33 ust. 6 ustawy z dnia 16 lutego 2007r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 ze zm.) oraz § 2 pkt 4 i § 5 ust. 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 1 lipca 2009r. w sprawie właściwości miejscowej i rzeczowej delegatur Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Dz. U. Nr 107, poz. 887) po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów przeciwko SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu,

- działając w imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

I. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne zachowanie SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu polegające na wskazywaniu w pismach wzywających konsumentów do zapłaty, iż dłużnik zostanie obciążony wszelkimi kosztami postępowania sądowego i komorniczego, a także, iż żądana kwota ulegnie zwielokrotnieniu, co narusza obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 1.01.2011r.

II. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne zachowanie SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu polegające na umieszczaniu w wezwaniach do zapłaty kierowanych do konsumentów informacji o:

a) możliwej wizycie windykatora terenowego, co wprowadza ich w błąd co do uprawnień w zakresie przeprowadzania windykacji w domach konsumentów przez przedstawiciela wierzyciela,

b) możliwej wizycie windykatora terenowego w celu:

- rozpoczęcia egzekucji, co wprowadza w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż podmiot inny niż komornik może przeprowadzić procedurę egzekucji,

- rozpoczęcia procedury ustalania majątku, co wprowadza w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż podmiot inny niż sąd może zobowiązać dłużnika do wyjawienia majątku,

co zmierza do wykorzystania stanu obawy i poczucia lęku o swoje dobra, a tym samym wywiera na konsumentach presję psychiczną prowadzącą do podejmowania działań zgodnych z wolą SAF S.A., co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 1.02.2011r.

III. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne zachowanie SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu polegające na wskazywaniu w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z których wynika, iż fakt otrzymania prawomocnego wyroku wiąże się z automatycznym zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, co zostało uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji i jest niezgodne z art. 56 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym (tekst jednolity Dz. U. z 2007r. Nr 168, poz. 1186 ze zm.)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 8.04.2010r.

IV. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne zachowanie SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu polegające na wskazywaniu w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z której wynika, iż zamieszczenie danych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, spowoduje brak możliwości ubiegania się o kredyt bankowy, brak możliwości korzystania z ratalnego systemu sprzedaży, brak możliwości dokonywania transakcji z odroczonym terminem płatności, co wprowadza konsumentów w błąd co do skutków wynikających z przeprowadzenia przedmiotowych działań, poprzez jednoznaczne stwierdzenie, iż sam fakt umieszczenia danych konsumentów w ww. Rejestrze pozbawi ich możliwości korzystania z ww. usług, tym samym narusza obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 8.04.2010r.

V. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne zachowanie SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu polegające na kierowaniu do konsumentów pism zawiadamiających o wszczęciu postępowania sądowego lub wszczęciu procedury egzekucyjno-sądowej, co wprowadza w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż zostało wszczęte postępowanie sądowe lub egzekucyjne oraz powoduje tym samym stan obawy o swoje dobra oraz wywiera presję psychiczną prowadzącą do działania zgodnego z wolą Spółki, oraz narusza obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.)

i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 12.01.2011r.

VI. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w związku z art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** bezprawne zachowanie SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu polegające na podawaniu w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z których wynika, iż brak spłaty zadłużenia spowoduje zgłoszenie sprawy na Policję w celu ścigania z art. 121 Kodeksu Wykroczeń*, co skutkować będzie lub może karą grzywny (do 5 tys. zł) lub aresztu (do 30 dni), co wzbudza u konsumentów poczucie lęku o dobra osobiste oraz stanowi bezprawną groźbę mającą na celu wymuszenie określonego rozporządzenia swoim majątkiem, co narusza obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (tekst jednolity Dz. U. z 2003 r. Nr 153, poz. 1503 ze zm.),
i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 4.01.2011r.

VII. Na podstawie art. 27 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, **uznaje się za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów** określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów bezprawne działanie SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu polegające na stosowaniu w zawieranych z konsumentami ugodach postanowienia wzorców umów, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43, poz. 296 ze zm.): *„Równocześnie strony ustalają, iż sądem właściwym do rozstrzygania wszelkich sporów pomiędzy stronami wynikających z przedmiotowej ugody będzie Sąd w Będzinie”*
i stwierdza się zaniechanie jej stosowania z dniem 14.01.2011r.

VIII. Na podstawie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, po przeprowadzeniu z urzędu postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, nakłada się na SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu **kary pieniężne** w wysokości:

- 1) **67 205 PLN** (słownie: sześćdziesięciu siedmiu tysięcy dwustu pięciu złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazów, o jakich mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punktach I-VI sentencji niniejszej decyzji,
- 2) **3 360 PLN** (słownie: trzech tysięcy trzystu sześćdziesięciu złotych), płatną do budżetu państwa, z tytułu naruszenia zakazu, o jakim mowa w art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w zakresie opisanym w punkcie VII sentencji niniejszej decyzji.

IX. Na podstawie art. 77 ust. 1 w związku z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów oraz na podstawie art. 264 § 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jedn. Dz. U. z 2000r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) w związku z art. 83 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów obciąża się SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu, kosztami opisanego na wstępie postępowania w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz zobowiązuje się tego przedsiębiorcę do zwrotu Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów kosztów postępowania w kwocie **26 PLN** (słownie: dwudziestu sześciu złotych), w terminie 14 dni od uprawomocnienia się niniejszej decyzji.

Uzasadnienie

W imieniu Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z urzędu przeprowadzone zostało postępowanie wyjaśniające w sprawie wstępnego ustalenia, czy w związku z działalnością SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu (zwanej dalej także SAF, Spółką lub przedsiębiorcą) występuje naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, o których mowa w art. 24 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm., zwanej dalej także uokik).

W dniu 8.12.2010r. postanowieniem nr 1 (dowód: karty nr 2-4) wszczęte zostało z urzędu postępowanie w związku z podejrzeniem stosowania przez SAF bezprawnych działań noszących znamiona praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, polegających na:

1. wskazywaniu w pismach wzywających konsumentów do zapłaty, iż dłużnik zostanie obciążony wszelkimi kosztami postępowania sądowego i komorniczego, a także, iż żądana kwota ulegnie zwielokrotnieniu, co może zostać uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz za sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym za sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji zwanej dalej także uznk, a więc może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów;

2. umieszczaniu w wezwaniach do zapłaty kierowanych do konsumentów informacji o:

a) możliwej wizycie windykatora terenowego, co może wprowadzać ich w błąd co do uprawnień w zakresie przeprowadzania windykacji w domach konsumentów przez przedstawiciela wierzyciela,

b) możliwej wizycie windykatora terenowego w celu:

- rozpoczęcia egzekucji, co może wprowadzać w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż podmiot inny niż komornik może przeprowadzić procedurę egzekucji,

- rozpoczęcia procedury ustalania majątku, co może wprowadzać w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż podmiot inny niż sąd może zobowiązać dłużnika do wyjawienia majątku,

co może zmierzać do wykorzystania stanu obawy i poczucia lęku o swoje dobra, a tym samym wywierać na konsumentach presję psychiczną prowadzącą do podejmowania działań zgodnych z wolą Spółki, co może zostać uznane za sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym za sprzeczne z art. 3 ust. 1 o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a więc może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

3. wskazywaniu w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z których wynika, iż fakt otrzymania prawomocnego wyroku wiąże się z automatycznym zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, co może zostać uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji i niezgodne z art. 56 ustawy z dnia 20 sierpnia 1997 r. o Krajowym Rejestrze Sądowym, a więc może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

4. wskazywaniu w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z której wynika, iż zamieszczenie danych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, spowoduje brak możliwości ubiegania się o kredyt bankowy, brak możliwości korzystania z

ratalnego systemu sprzedaży, brak możliwości dokonywania transakcji z odroczonym terminem płatności, co może wprowadzać konsumentów w błąd co do skutków wynikających z przeprowadzenia przedmiotowych działań, poprzez jednoznaczne stwierdzenie, iż sam fakt umieszczenia danych konsumentów w ww. Rejestrze pozbawi ich możliwości korzystania z ww. usług, tym samym może zostać uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz za sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym za sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a więc może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

5. kierowaniu do konsumentów pism zawiadamiających o wszczęciu postępowania sądowego, lub wszczęciu procedury egzekucyjno-sądowej, może wprowadzać w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż zostało wszczęte postępowanie sądowe lub egzekucyjne oraz powodować tym samym stan obawy o swoje dobra oraz wywierać presję psychiczną prowadzącą do działania zgodnego z wolą Spółki, oraz może zostać uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym za sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a więc może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

6. podawaniu w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z których wynika, iż brak spłaty zadłużenia spowoduje zgłoszenie sprawy na Policję w celu ścigania z art. 121 Kodeksu Wykroczeń*, co skutkować będzie lub może karą grzywny (do 5 tys. zł) lub aresztu (do 30 dni), co może wzbudzać u konsumentów poczucie lęku o dobra osobiste oraz stanowić bezprawną groźbę mającą na celu wymuszenie określonego rozporządzenia swoim majątkiem, co może zostać uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym za sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a więc może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,

7. wykorzystywaniu w zawieranych z konsumentami ugodach postanowienia, które może być uznane za wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy z dnia 17 listopada 1964 Kodeks postępowania cywilnego – zwanej dalej również k.p.c. o treści: *„Równocześnie strony ustalają, iż sądem właściwym do rozstrzygnięcia wszelkich sporów pomiędzy stronami wynikających z przedmiotowej ugody będzie Sąd w Będzinie”*, co może stanowić praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów określoną w art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

W piśmie z dnia 5.01.2011r. stanowiącym odpowiedź na zawiadomienie o wszczęciu postępowania w sprawie powyższych praktyk SAF wyjaśniła, co następuje (dowód: karty nr 153 - 162) Z dniem 1.01.2011r. zamierza wprowadzić regulacje precyzujące informacje dotyczące kosztów związanych z prowadzeniem postępowania w taki sposób, iż m.in. zostanie wskazane, że decyzja co do wysokości kosztów sądowych należy do Sądu, a w przypadku postępowania egzekucyjnego leży ona w gestii komornika sądowego. Spółka wskazała, że zamierza całkowicie zmodyfikować zakwestionowane przez Urząd, będą one formułowane w sposób informujący jedynie o potencjalnej „możliwości” zwiększenia kosztów ponoszonych przez dłużnika, celem uniknięcia przeświadczenia po stronie konsumenta, iż brak zapłaty jest równoznaczny z powstaniem kosztów sądowych etc.

Zdaniem Spółki unikanie jednoznacznych sformułowań wraz z informowaniem o potencjalnym wzroście kosztów w przypadku skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego jest prawidłowe.

Dłużnik jest informowany, iż w przypadku braku spłaty zadłużenia wierzyciel może skierować sprawę na drogę postępowania sądowego, co może się wiązać dla niego z dodatkowymi kosztami. Wprowadzenie zwrotów „może”, „możliwość” sprawia, iż informacja podawana dłużnikowi przez Spółkę jest zgodna z prawdą, nie wprowadza w błąd. Przedsiębiorca nie ma obowiązku informowania dokładnie, przy zaistnieniu jakich przesłanek procesowych nastąpi zasądzenie na rzecz wierzyciela kosztów (dowód: karta nr 154).

Spółka zadeklarowała, iż z dniem 1.01.2011r. wprowadzone zostaną modyfikacje, które mają za cel unikanie sformułowań, które mogą być mylnie interpretowane przez konsumentów. Jednocześnie podkreślono, iż wprowadzenie zapisów informujących o hipotetycznym wzroście kosztów (poprzez używanie sformułowań np. „możliwość”) stanowi rzetelną informację udzieloną konsumentom, w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W sprawie praktyki opisanej w pkt. 2 postanowienia o wszczęciu postępowania, Spółka stwierdziła, iż nie może się zgodzić z postawionym jej w tym zakresie zarzutem. Brak jest uregulowań zakazujących umieszczania informacji o wizycie windykatorka terenowego w pismach kierowanych do konsumentów. Samo poinformowanie dłużnika, iż możliwa jest wizyta windykatorka terenowego począwszy od konkretnego dnia, nie może być uznane za sprzeczne z prawem, jak również sprzeczne z dobrymi obyczajami. Zgodnie z art. 24 ust. 2 pkt 3 uokik przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działania przedsiębiorcy, polegające w szczególności na dokonaniu czynów nieuczciwej konkurencji. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes innego przedsiębiorcy lub klienta.

Biorąc pod uwagę powyższe, Spółka ma świadomość, iż czynem nieuczciwej konkurencji mogą być zarówno działania (zaniechania) sprzeczne z prawem, jak również sprzeczne z dobrymi obyczajami.

Przedsiębiorca wyjaśnił, iż stosowane przez niego „Zasady Dobrych Praktyk” przedsiębiorstw zrzeszonych w Konfederacji Przedsiębiorstw Finansowych w Polsce, w Księdze Trzeciej, regulują kwestie dotyczące działalności windykatorkyjnej. Zasady te dopuszczają działania polegające na odzyskiwaniu należności, poprzez działania windykatorków terenowych. Skoro dopuszczalne jest działanie windykatorków terenowych trudno uznać, iż wcześniejsze poinformowanie dłużnika, o możliwej wizycie windykatorka (podając np. datę, od kiedy można tego oczekiwać) jest działaniem sprzecznym z dobrymi obyczajami. Jak wskazano w decyzji Prezesa UOKiK z dnia 31.12.2007r., o numerze RWR-52/2007 „zgodnie z doktryną, za naruszające dobre obyczaje przyjmuje się przekroczenie postanowień zawartych w kodeksach etycznych opracowywanych dla poszczególnych grup zawodowych (M. Kepiński, *Problemy ogólne nowej ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji*)”.

Niezasadny jest zdaniem Spółki również zarzut, iż niedopuszczalnym jest stosowanie sformułowań informujących „o wizycie windykatorków terenowych w celu rozpoczęcia procedury ustalania majątku”. Zgodnie z twierdzeniami podniesionymi przez Urząd powyższy zwrot może wprowadzać w błąd, poprzez wywołanie u konsumentów wrażenia, że podmiot inny niż sąd może zobowiązać dłużnika do wyjawienia majątku, która to procedura jest uregulowana w art. 913 oraz art. 914 k.p.c.

Abstrahując od faktu, iż sformułowania „ustalenie” oraz „wyjawienie” mają zasadniczo odmienne znaczenie również w języku potocznym, trudno uznać, iż przedmiotowe

sformułowanie może wprowadzać w błąd osobę, która zdaje sobie sprawę z istnienia instytucji wyjawienia majątku, albowiem przedmiotowa osoba wie z całą pewnością, iż taka procedura jest zastrzeżona dla sądu, zgodnie z przepisami wskazanymi powyżej. Osoby nie znające natomiast procedury cywilnej nie mogą mieć skojarzeń (w związku ze sformułowaniem „ustalenie” stosowanym przez Spółkę), iż chodzi o procedurę wyjawienia majątku, gdyż jak już stwierdzono pojęcia te mają zasadniczo odmienne znaczenie. Ponadto zgodnie z § 55 wspomnianych już „zasad dobrych praktyk”, „W toku rozmowy windykatorzy winni dążyć do ustalenia stanu majątkowego i sytuacji osobistej dłużnika oraz zebrać wszelkie informacje przydatne do podjęcia decyzji o celowości i sposobie dalszych czynności windykacyjnych”. Tak więc, sformułowanie „ustalenie stanu majątkowego” zostało pierwotnie użyte w dokumencie regulującym zasady postępowania firm windykacyjnych. Trudno zatem uznać, iż używanie przedmiotowego pojęcia jest niezgodne z prawem, czy też dobrymi obyczajami, skoro omawiany dokument posługuje się pojęciem „ustalania”.

W sprawie sformułowań używanych przez SAF, a zakwestionowanych przez Urząd dotyczących interweniowania windykatora terenowego „w celu rozpoczęcia egzekucji”, były one zdaniem Spółki niefortunnie użytymi skrótami myślowymi, które rzeczywiście mogły być rozumiane dwuznacznie. Jednak celem Spółki nie było wywołanie lęku, poczucia strachu u dłużników, jak również wprowadzenie w błąd, iż to windykator, nie komornik sądowy jest uprawniony do prowadzenia egzekucji. Odnośnie powyższego Spółka zadeklarowała zaprzestanie stosowania zwrotów dotyczących działalności windykatorów terenowych (dowód: karty nr 154 - 156).

Spółka stwierdziła, iż obecnie nie stosuje zapisów dotyczących windykacji terenowej w brzmieniu: „W przypadku braku wpłaty interweniować będzie windykator terenowy w celu rozpoczęcia egzekucji oraz procedury ustalania majątku”. Jednak mógł być w niektórych wezwaniach do zapłaty stosowany zwrot: „W przypadku braku wpłaty możecie Państwo spodziewać się wizyty windykatorów terenowych od dnia ...”. Zdaniem Spółki przedmiotowy zwrot nie narusza prawa, jak również dobrych obyczajów, nie wprowadza również w błąd konsumentów, stanowi natomiast rzetelną informację w przedmiocie od kiedy można się spodziewać wizyty windykatorów terenowych (dowód: karta nr 159).

Odnosząc się do zarzutów opisanych w punktach 3 i 4 postanowienia o wszczęciu postępowania Spółka oświadczyła, iż z dniem 8.04.2010r. zaprzestała stosowania jakichkolwiek sformułowań dotyczących kwestii zamieszczania danych dłużników w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych. Jednak równocześnie w sprawie zarzutów dotyczących postanowień (zwrotów), które były poprzednio stosowane przez Spółkę nie zgodziła się z zarzutami stawianymi przez Urząd.

Spółka stwierdziła, iż nie można uznać, iż sformułowanie „Otrzymanie prawomocnego wyroku będzie wiązało się z zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych prowadzony przez Krajowy Rejestr Sądowy na podstawie ustawy z dnia 20.09.1997r.” stanowi nierzetelną informację dla konsumentów. Zgodziła się ze stwierdzeniem Urzędu, iż art. 56 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym uprawnia Spółkę posiadającą tytuł wykonawczy do wystąpienia z wnioskiem o wpisanie dłużnika do omawianego rejestru. Spółka zauważyła, iż w zakwestionowanych sformułowaniach nie używała zwrotu „będzie się automatycznie wiązało”, co sugerowałoby, iż samo uzyskanie wyroku skutkuje wpisem w rejestrze. SAF stwierdziła, iż nie ma natomiast obowiązku udzielania dokładnych porad prawnych, w jaki sposób będzie przebiegała procedura np. wpisu do rejestru. Jednak skoro przedmiotowy zapis nie był zdaniem Urzędu wystarczająco precyzyjny oraz mógł być nieprawidłowo interpretowany, (co oczywiście nie było intencją

Spółki), SAF zrezygnowała obecnie z umieszczania przedmiotowych zwrotów w wysyłanych do dłużników pismach.

Zdaniem Spółki sformułowanie dotyczące umieszczenia danych dłużnika w ww. rejestrze nie może być uznane za czyn sprzeczny z prawem, czy też dobrymi obyczajami. Skoro omawiane zwroty mają, jak sam Urząd wskazał skłonić dłużnika do podjęcia decyzji o spełnieniu świadczenia pieniężnego trudno uznać, iż takowe działanie można automatycznie uznać za sprzeczne z dobrymi obyczajami.

W opinii Spółki należy bowiem odróżnić niejednoznaczne klauzule mogące wprowadzać w błąd konsumenta, skłaniające go do podjęcia decyzji o zaciągnięciu nowego zobowiązania, od klauzuli mającej odnieść skutek w postaci odzyskania wierzytelności należnej klientowi, w imieniu którego działa Spółka. Działanie takie nie może być zdaniem SAF uznane za sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami. Jeżeliby nawet uznać, iż doszło do niezamierzonego wprowadzenia konsumenta w błąd, to okoliczności wskazane powyżej, winny być uwzględnione przy nakładaniu na Spółkę ewentualnych kar.

Jak już wspomniano, zdaniem Spółki przedmiotowy zwrot nie może być jednoznacznie określony, jako wprowadzający konsumenta w błąd. Dodatkowo zauważono, iż SAF nie cytowała wprost przepisu, a konsument mógł samodzielnie dotrzeć do treści wspomnianej ustawy. Warto również mieć na uwadze łacińską paremię: „ignorantia iuris nocet”, która niewątpliwie winna mieć zastosowanie do dłużników.

Spółka stwierdziła: *„Reasumując, zdaniem SAF stosowanie zakwestionowanych przez organ zapisów nie może być uznane za naruszenie prawa lub dobrych obyczajów w rozumieniu przepisów ustawy. Nie jest to więc de facto bezprawne działanie przedsiębiorcy o którym mowa w art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów”* (dowód: karty nr 156 - 157).

W związku z zarzutem postawionym w punkcie 5 postanowienia o wszczęciu niniejszego postępowania, Spółka poinformowała o zamiarze zmiany zakwestionowanych zapisów, aby uniknąć powstałej nieścisłości. Zaproponowano wprowadzenie następującego sformułowania: *„Zawiadomienie o możliwości wszczęcia postępowania sądowego”*. Zdaniem Spółki nowa treść zwrotu nie wprowadza w błąd dłużników, gdyż sugeruje, iż w przypadku braku zapłaty możliwym jest wszczęcie procedury sądowej, brak zapłaty nie jest jednak równoznaczny ze wszczęciem postępowania sądowego.

Spółka, z uwagi na zarzut postawiony w punkcie 6 postanowienia o wszczęciu, zadeklarowała usunięcie kwestionowanych treści z omawianych wezwań. Zdaniem SAF niefortunne sformułowanie mogło w rzeczywistości sugerować, jakoby zachowanie każdego dłużnika miało wypełniać znamiona postępowania wskazanego w art. 121 Kodeksu wykroczeń. SAF przedstawiła następujące stanowisko: *„Wobec powyższego Spółka proponuje wprowadzenie następujących zapisów, stosowanych w wezwaniach do zapłaty kierowanych do dłużników, których zobowiązanie powstało w związku z brakiem zapłaty za przejazd koleją lub innym środkiem lokomocji: „W przypadku wyłudzenia przejazdu spełniającego przesłanki art. 121 Kodeksu wykroczeń sprawa może być skierowana na Policję w celu ścigania z ww. przepisu co spowoduje zagrożenie nałożeniem kary aresztu (najkrócej 5 dni, najdłużej 30 dni) lub ograniczenia wolności lub grzywny (maksymalnie do 5.000 zł)”. Jak wskazał Prezes UOKiK w decyzji z dnia 1 grudnia 2010 wydanej pod numerem RLU-23/2010 przedmiotowy zapis jest dopuszczalny i powoduje, iż „zagrożenie sankcją przedstawione zostało w sposób jasny i rzetelny” (str. 38 uzasadnienia decyzji)”. Zdaniem SAF powyżej wskazana modyfikacja nie powinna być uznana za sprzeczną z prawem lub dobrymi obyczajami (dowód: karta nr 158).*

Spółka odnosząc się do praktyki opisanej w punkcie 7 postanowienia o wszczęciu poinformowała, iż zaprzestała umieszczania kwestionowanej klauzuli w ugodach zawieranych

z dłużnikami. Począwszy od kwietnia 2010r. SAF stosuje następujące postanowienie dotyczące wyboru sądu właściwego: *„Wszelkie spory mogące wynikać na tle wykonania niniejszej umowy Strony oddają pod rozstrzygnięcie sądowi właściwemu ze względu na siedzibę Wierzyciela”* (dowód: karta nr 158).

W sprawie możliwości nałożenia przez Prezesa Urzędu kary pieniężnej z tytułu stosowanych praktyk, Spółka przedstawiła następujące wyjaśnienia.

Na podstawie art. 106 uokik, Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary.

Zdaniem SAF nie jest zasadnym nałożenie przez Urząd w niniejszym stanie faktycznym przedmiotowej kary na Spółkę, a przemawiają za tym następujące argumenty:

Po pierwsze, stwierdzone zostało, iż samo nałożenie kary ma charakter wyłącznie fakultatywny (uznanie administracyjne), co nie oznacza, iż kary winny być nakładane w każdym przypadku, w którym stwierdzono naruszenie prawa, jak również nie oznacza, iż kary mogą być nakładane w sposób dowolny.

„Po drugie, przy podejmowaniu decyzji o nałożeniu kary pieniężnej w niniejszym stanie faktycznym (oczywiście zakładając, iż w ogóle zaszyby przesłanki ustawowe do uznania, iż mamy do czynienia z czynami stanowiącymi praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów) zasadnicze znaczenie powinien mieć fakt, iż nawet jeżeliby okazało się iż mamy do czynienia z popełnieniem czynu nieuczciwej konkurencji, jest to spowodowane wyłącznie naruszeniem szerzej nie sprecyzowanych dobrych obyczajów, o których mowa w art. 3 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Nie doszło do naruszenia norm prawnych. Faktem powszechnie znanym jest natomiast fakt, iż pojęcie „dobre obyczaje” może być interpretowane odmiennie, w sposób subiektywny. W ocenie Spółki nie doszło do przedmiotowego naruszenia, a więc nałożenie kary pieniężnej jest nieuzasadnione”.

Ponadto, nawet jeżeli niejednoznaczne zapisy zawierane w wezwaniach do zapłaty naruszyły tzw. dobre obyczaje, „waga” naruszenia byłaby niewspółmierna do nakładania na Spółkę kary pieniężnej. Trzeba bowiem zauważyć, iż dłużnicy wzywani do zapłaty nie są typowymi kontrahentami (konsumentami) Spółki, a podmiotami, które co do zasady nie wywiązały się z wcześniej przyjętych zobowiązań i unikają dobrowolnej ich spłaty. Nawet, gdyby konkretny dłużnik w rzeczywistości nie miał żadnego zobowiązania w stosunku do klienta Spółki (co może ocenić jedynie Sąd), to nieprawdopodobnym jest, aby dokonał zapłaty wyłącznie dlatego, iż doznał uczucia lęku, z uwagi na konkretne zapisy zawarte w wezwaniu do zapłaty.

SAF podniosła, iż należy odróżnić sytuację dłużnika wzywanego do zapłaty od sytuacji konsumenta, który pod wpływem niedozwolonych zapisów zawarł niekorzystną dla siebie umowę. Okoliczność ta powinna mieć zdaniem Spółki wpływ na decyzję o nałożeniu kary finansowej.

W niektórych przypadkach zasada proporcjonalności może uzasadniać także odstępianie od nakładania kary pieniężnej na przedsiębiorcę - mimo dopuszczenia się przezeń zachowań wymienionych w art. 106 ust. 1 uokik - zwłaszcza jeśli okoliczności sprawy (np. niewielki zakres naruszenia, krótki okres jego trwania, brak istotnego naruszenia konkurencji wskutek naruszenia przepisów ustawy, brak winy naruszcyciela) przemawiać będą za nienakładaniem kary pieniężnej. Spółka zauważyła, iż sama ustawa przewiduje sytuacje, w których Prezes Urzędu zobligowany będzie do odstąpienia od nałożenia kary lub też do obowiązkowego obniżenia jej wysokości (zob. art. 109-110 uokik oraz komentarz do tych przepisów).

W pewnych sytuacjach, w szczególności kiedy naruszenie przepisów ustawy zostało już usunięte przez przedsiębiorcę, nałożenie kary może okazać się środkiem nieprzydatnym, a zwłaszcza niekoniecznym do osiągnięcia zamierzonego celu (tu: wyegzekwowania stosowania się do przepisów ustawy przez określony podmiot, zazwyczaj przedsiębiorcę). W tym kontekście zasadna jest rezygnacja ustawodawcy z instytucji kar obligatoryjnych. Artykuł 106 ust. 1 w dawnym brzmieniu nie dawał Prezesowi Urzędowi wspomnianej możliwości odstąpienia od wymierzenia kary pieniężnej, w przypadku gdy przedsiębiorca (choćby nieumyślnie) dopuścił się jednego z wymienionych w przepisie tym naruszeń bądź też zaprzestał już naruszenia i/lub usunął jego skutki. Także stosowne rozporządzenia w prawie wspólnotowym nie przewidują kar obligatoryjnych. (tak: Kohutek Konrad, Sieradzka Małgorzata, Komentarz do art. 24 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U.07.50.331), [w:] K. Kohutek, M. Sieradzka, Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, LEX, 2008).

W przypadku uznania, iż nałożenie kary pieniężnej jest zasadne, organ winien mieć na uwadze treść art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, który stanowi, iż przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, o których mowa w art. 106-108, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszenia przepisów ustawy, a także uprzednie naruszenie przepisów ustawy.

Dodatkowo, z ostrożności procesowej, Spółka zwróciła uwagę na „okoliczności łagodzące” zawarte w dokumencie zatytułowanym „Wyjaśnienia w sprawie ustalania wysokości kar pieniężnych za stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów” wydanym przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, które również winny być wzięte pod uwagę. Spółka zwróciła uwagę na udział przychodu uzyskanego przez Dział Windykacji Konsumentckiej, którego działalności dotyczą przedstawione zarzuty, w całości przychodów osiąganych przez SAF. Dodatkowo zwrócono uwagę na koszty związane z obsługą Działu Windykacji Konsumentckiej, w tym w szczególności koszty korespondencji kierowanej do dłużników.

Jednocześnie Spółka wyraziła wolę dalszej współpracy celem usunięcia zapisów mogących wprowadzać w błąd konsumentów.

Konkludując, zdaniem Spółki niektóre wskazane powyżej zapisy, zakwestionowane przez Prezesa Urzędu mogły być dwuznacznie rozumiane przez konsumentów. Nie można jednakże w żadnym wypadku uznać, iż Spółka celowo wprowadzała dłużników w błąd, powodując u nich poczucie lęku, czy też strachu. SAF zgodnie z powyżej wskazanymi twierdzeniami zadeklarowała usunięcie ze stosowanych wezwań do zapłaty zwrotów, które mogłyby być niewłaściwie odebrane przez osoby je otrzymujące. Zwrócono jednak uwagę, iż nawet posługiwanie się w pismach niejednoznacznymi, niefortunnymi zwrotami jak np. „zawiadamia się o wszczęciu postępowania sądowego”, nie spowoduje, iż osoba która nie miałaby w rzeczywistości zobowiązania w stosunku do klienta Spółki, będzie miała zamiar je uregulować. Samo więc zastosowanie zwrotu nie wpłynie negatywnie na sytuację majątkową konsumenta. Nie mamy tu bowiem do czynienia z osobami, które zastanawiają się, czy nie zaciągnąć zobowiązania, tylko z osobami, które uchylają się od jego spełnienia. Zdaniem SAF dochodzenie należności w przyjęty sposób, nie może być uznane za niezgodne z dobrymi obyczajami. Stosowane dokumenty spełniają bowiem wymogi określone we wspomnianych już wcześniej zasadach dobrych praktyk w zakresie wskazanym powyżej. Z uwagi na fakt, iż nie mamy w danym stanie faktycznym do czynienia z naruszeniem prawa oraz dobrych obyczajów zachowanie SAF nie może być uznane za bezprawne w rozumieniu art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jak również art. 3 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (dowód: karty nr 160 - 162).

W kolejnym piśmie z dnia 3.02.2011r. Spółka wyjaśniła, iż z dniem 1.01.2011r. sformułowanie „zawiadomienie o wszczęciu postępowania sądowego” zostało zmienione na zwrot „zawiadomienie o możliwości wszczęcia postępowania sądowego”. Natomiast sformułowanie „zawiadomienie o przekazaniu sprawy na drogę postępowania sądowego” zostało zamienione na „zawiadomienie o możliwości przekazania sprawy na drogę postępowania sądowego” (dowód: karta nr 285).

W przypadku zapisu informującego o „zwielokrotnieniu kosztów” został on zastąpiony sformułowaniem „dłużnik może zostać również obciążony kosztami postępowania zgodnie z art. 98 k.p.c.” lub też zwrotem „koszty mogą ulec zwiększeniu” (dowód: karta nr 286). Spółka poinformowała, iż zakwestionowane zwroty mogą wystąpić wyjątkowo, albowiem jak już wskazano począwszy od dnia 1.01.2011r. Spółka dokonuje sukcesywnej zmiany treści wykorzystywanych pism.

Spółka zadeklarowała, iż począwszy od dnia 12.01.2011r. nie są stosowane następujące sformułowania: „zawiadomienie o wszczęciu postępowania sądowego”, „zawiadomienie o przekazaniu sprawy na drogę postępowania sądowego”, „ponadto kwota może ulec zwielokrotnieniu” (dowód: karta nr 286).

Spółka stwierdziła, iż z dniem 1.02.2011r. wprowadziła do stosowania również zapis o następującej treści: „W przypadku braku wpłaty we wskazanym terminie możecie się Państwo spodziewać wizyty przedstawiciela terenowego Spółki celem negocjacji spłaty zadłużenia” (dowód: karta nr 311). Na potwierdzenie przedstawiony został wzór nowej treści pisma. Zwrócono uwagę, iż zastąpienie słowa „windykator” zwrotem „przedstawiciel” pozwoli uniknąć negatywnych skojarzeń związanych ze słowem „windykator” z korzyścią dla konsumentów (dowód: karta nr 286). Spółka zadeklarowała, iż nie będzie używać sformułowania w postaci: „interweniować będzie windykator terenowy w celu rozpoczęcia egzekucji oraz procedury ustalania majątku”. Dodatkowo Spółka zadeklarowała zaprzestanie stosowania samego określenia „windykator terenowy” od dnia 17.01.2011r. (dowód: karta nr 287).

Spółka potwierdziła również, iż począwszy od 8.04.2010r. nie stosuje w wezwaniach do zapłaty zapisu odwołującego się do konsekwencji wynikających z zamieszczania danych w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych i jest to zgodne ze stanem faktycznym.

Spółka wyjaśnił również, iż stosuje następujące sformułowanie: „Ważne w dniu 14 czerwca b.r. weszła w życie nowa Ustawa o udostępnieniu informacji gospodarczych o wymianie danych gospodarczych (Dz.U. z dnia 14 maja 2010r.). Nowa ustawa o BIG w znaczny sposób ułatwi odzyskiwanie należności. BIG ściśle współpracuje z Biurem Informacji Kredytowej oraz ze Związkiem Banków Polskich. W efekcie Rejestr BIG codziennie przeszukują banki i firmy z każdego sektora gospodarki. Dla dłużnika może to oznaczać kłopoty, mogące trwać nawet 10 lat, z uzyskaniem pożyczki, kredytu, zakupów na raty, czy chociażby z zakupem telefonu, internetu oraz telewizji kablowej”. W piśmie SAF zadeklarowała również, iż przytoczony zapis jest nadal stosowany w pismach wysyłanych do dłużników (dowód: karta nr 287).

Dodatkowo Spółka zadeklarowała, iż z dniem 8.04.2010r. zaprzestała stosowania w wysyłanych do dłużników wezwaniach do zapłaty sformułowania: „Otrzymanie prawomocnego wyroku będzie wiązało się z zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych prowadzonym przez Krajowy Rejestr Sądowy na podstawie ustawy z dnia 20.09.1997r.” (dowód: karta nr 287).

Stwierdzone zostało również, iż przedstawione wezwania zawierają w tytule sformułowanie o treści „zawiadomienie o możliwości skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego”, natomiast w dalszej części pisma użyto zwrotu „informujemy, iż w ciągu 14 dni może zostać skierowany do sądu pozew o wyegzekwowanie należności zgodnie z

wymogami zawartymi w art. 187 Kodeksu Postępowania Cywilnego. Dłużnik może również zostać obciążony kosztami postępowania zgodnie z art. 98 k.p.c.”. Nie można w opinii Spółki uznać, iż treść wywołuje wrażenie, iż zostało wszczęte postępowanie sądowe lub egzekucyjne. Zarówno tytuł pisma jak i dalsza treść zawiera zwroty informujące „o możliwości” wszczęcia postępowania oraz zwrot „może zostać”, który również nie oznacza, iż postępowanie zostało już wszczęte. W załączeniu przesłano pisma potwierdzające powyższą deklarację.

Nie można zatem uznać, iż poprzez informowanie konsumenta o możliwości skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego w sposób opisany powyżej narusza się obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji, a więc, iż jest to sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym również z ustawą o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. Spółka nie zaprzestała stosowania w wysyłanych pismach sformułowań wskazanych powyżej, gdyż jej zdaniem nie naruszają one ww. ustawy, jak również innych przepisów prawa (dowód: karta nr 288).

Spółka wyjaśniał, iż w przedmiocie jednoznacznego wskazania daty i treści informacji, o konsekwencjach wynikających z art. 121 Kodeksu wykroczeń, z dniem 4.01.2011r. SAF dokonała modyfikacji wzoru wezwań do zapłaty, w zakresie informacji związanych z art. 121 Kodeksu wykroczeń. Aktualnie, a więc od dnia 4.01.2011r. stosowany jest zapis „*W przypadku wyłudzenia przejazdu spełniającego przesłanki z art. 121 Kodeksu wykroczeń sprawa może być skierowana na Policję w celu ścigania z w/w przepisu, co spowoduje zagrożenie nałożenia kary aresztu (najkrócej 5 dni, najdłużej 30 dni) lub ograniczenia wolności lub grzywny (maksymalnie do 5 000 zł)*” (dowód: karta nr 288). Dodatkowo przesłano wzór wezwania do zapłaty o powyżej przytoczonej nowej treści dotyczącej art. 121 Kodeksu wykroczeń (dowód: karta nr 314).

Spółka poinformowała o kolejnej zmianie treści ugody. Wzorzec ugody w obecnie stosowanym brzmieniu został zmieniony z dniem 14.01.2011r. i nie zawiera zakwestionowanego postanowienia oraz postanowienia na które zostało ono zamienione wcześniej (dowód: karta nr 288).

Dodatkowo SAF wyjaśniła, iż zwyczajowo wysyła do dłużników dwa wezwania do spłaty zobowiązania. W sytuacji, w której dłużnik (konsument) dokonuje częściowej wpłaty już po otrzymaniu pierwszego wezwania, wówczas zamiast drugiego wezwania do zapłaty wysyłane jest tzw. upomnienie o ratę.

W kolejnym piśmie z dnia 15.04.2011r. (dowód: karty nr 324-326) Spółka potwierdziła, iż od dnia 8.04.2010r. nie stosuje w pismach kierowanych do dłużników zapisów, z których wynika, iż fakt otrzymania prawomocnego wyroku wiąże się z automatycznym zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych. W chwili wejścia w życie ustawy z dnia 9.04.2010r. o udostępnianiu informacji gospodarczej i wymianie danych gospodarczych (Dz.U. Nr 81, poz. 530 ze zm.), tj. od dnia 14.06.2010r. stosowane przez Spółkę zakwestionowane zapisy zostały zastąpione nowymi, co zostało potwierdzone przykładowymi wezwaniem.

Dodatkowo Spółka wyjaśniła, iż zapis „*Zawiadomienie o przekazaniu sprawy na drogę postępowania sądowego*” został zastąpiony następującą treścią „*Zawiadomienie o możliwości przekazania sprawy na drogę postępowania sądowego*” z dniem 1.01.2011r. Tylko w przypadku spraw oznaczonych symbolem „k” zmiana została dokonana z datą 12.01.2011r. Wyjaśnienia zostały potwierdzone przykładowymi wezwaniem.

Pismem z dnia 19.04.2011r. (dowód: karta nr 358) przedsiębiorca został zawiadomiony o zakończeniu zbierania materiału dowodowego. Spółka skorzystała z prawa do zapoznania się ze zgromadzonym materiałem (dowód: karta nr 360).

Prezes Urzędu ustalił, co następuje:

SAF S.A. z siedzibą w Sosnowcu jest przedsiębiorcą wpisanym do Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem 0000286013 (dowód: karty nr 165-167).

Ustalono, iż przedsiębiorca prowadzi działalność polegającą m.in. na świadczeniu usług ściągania wierzytelności na rzecz innych podmiotów. Do dłużników, którymi są konsumenci kieruje wezwania mające na celu spłatę ich zadłużenia.

W sprawie praktyki ocenionej w punkcie I sentencji decyzji ocenie poddano następujące zapisy umieszczane w wezwaniach:

„W przypadku niedotrzymania w/w terminu spłaty i braku reakcji z Państwa strony na fakt posiadania zobowiązań finansowych będzie:

- skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego
- wydanie nakazu zapłaty
- wzrost zadłużenia wynikającego z naliczonych kosztów postępowania sądowego
- egzekucja komornicza
- i dalsze koszty związane z tą egzekucją obciążające osobę dłużnika” (dowód: karty nr 13, 29, 41, 50, 58, 66, 71, 134).

„W związku z brakiem spłaty zadłużenia (...)

informujemy, iż na mocy przepisów prawa skierujemy niniejszą sprawę na drogę postępowania sądowego w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego.

Podana kwota ulegnie zwielokrotnieniu, (...)” (dowód: karty nr 109, 130).

„Z powodu braku dokumentacji potwierdzającej wcześniejszą spłatę zadłużenia z tytułu (...) oraz braku odpowiedzi na wezwanie do zapłaty przyjmujemy, że uznali Państwo zasadność roszczenia jednak nie zamierzają go dobrowolnie spłacić. W związku z tym w ciągu 7 dni zostanie skierowany do sądu pozew o zapłatę należności zgodny z wymogami zawartymi w art. 187 Kodeksu Postępowania Cywilnego. Dłużnik zostanie również obciążony kosztami postępowania zgodnie z art. 98 k.p.c. Wystąpimy również o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności z art. 187 § 2 k.p.c.

Informujemy, iż do wymaganej kwoty zostaną doliczone koszty:

- Oplaty skarbowej – zgodnie z ustawą z dn. 16.11.2006r. art. 1 pkt 2
- Wpisu sądowego – zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c.
- Zastępstwa procesowego – zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c.
- Ewentualne koszty korespondencji – zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c.
- Koszty postępowania egzekucyjnego – zgodnie z art. 770 k.p.c.” (dowód: karty nr 14, 30, 42, 51, 59).

„Z powodu braku spłaty zadłużenia z tytułu (...) przyjmujemy, że uznali Państwo zasadność roszczenia jednak nie zamierzają go dobrowolnie spłacić.

W związku z tym w ciągu 7 dni zostanie skierowany do sądu pozew o zapłatę należności zgodny z wymogami zawartymi w art. 187 Kodeksu Postępowania Cywilnego

- należności głównej ... oraz odsetek ustawowych od kwot wymienionych w tytule wykonawczym
- kosztów postępowania procesowego
- kosztów postępowania egzekucyjnego” (dowód: karta nr 89).

W trakcie prowadzenia niniejszego postępowania od dnia 1.01.2011r., Spółka zmieniła powyżej przytoczone zapisy umieszczane w wezwaniach, zastępując je następującymi zapisami:

„Jeżeli dług nie zostanie zapłacony w powyższym terminie mogą zostać podjęte następujące działania w celu jego wyegzekwowania:

- Zarekomendujemy wystąpienie w imieniu wierzyciela na drogę postępowania sądowego, a po uzyskaniu tytułu wykonawczego może zostać rozpoczęta egzekucja komornicza z majątku dłużnika.” (dowód: karta nr 296).

„Zawiadomienie o zakończeniu postępowania polubownego: W przypadku braku wpłaty będziemy zmuszeni podjąć bardziej stanowcze i prawdopodobnie kosztowne działania, których efektem może być rozpoczęcie przez wierzyciela procedury sądowej w celu uzyskania nakazu zapłaty, co za tym idzie rozpoczęcie egzekucji komorniczej” (dowód: karta nr 298).

„Biblioteka może wystąpić na drogę postępowania sądowego celem odzyskania należności. Wstrzymanie czasochłonnej i kosztownej procedury sądowej jest możliwe tylko i wyłącznie w przypadku kontaktu telefonicznego ze strony dłużnika w celu uzgodnienia spłat zobowiązania” (dowód: karta nr 300).

„Informujemy, iż Państwa zadłużenie względem: ...

powstałe z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu woluminu ... W związku z tym rozważamy możliwość przekazania sprawy w ręce adwokata, który przeprowadzi całość procedury sądowej, w celu wydania nakazu zapłaty, będącego podstawą do wszczęcia egzekucji przez komornika.

Informujemy, iż podana kwota po uzyskaniu sądowego nakazu zapłaty może ulec zwiększeniu, a po uzyskaniu sądowego tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami prawa, przez kolejne 10 lat będzie możliwość prowadzenia SKUTEKZNEJ EGZEKUCJI w celu odzyskania całości należności, między innymi poprzez zajęcie komornicze ruchomości (art.885 KPC), wynagrodzenia za pracę, renty lub emerytury (881 KPC), zajęcia konta bankowego (art.889 KPC) i inne” (dowód: karta nr 301).

„W przypadku niedotrzymania w/w terminu spłaty i braku reakcji z Państwa strony na fakt posiadania zobowiązań finansowych możliwe są konsekwencje w postaci:

*- skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego
- wydania nakazu zapłaty
- wzrost zadłużenia wynikającego z naliczonych kosztów postępowania sądowego
- egzekucji komorniczej
- i dalszych kosztów związanych z tą egzekucją obciążających osobę dłużnika” (dowód: karta nr 302).*

„Informujemy, iż na mocy przepisów prawa rozważamy skierowanie niniejszej sprawy na drogę postępowania sądowego w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego. Podana kwota może ulec zwiększeniu, a po uzyskaniu sądowego tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami prawa, przez kolejne 10 lat będzie możliwość prowadzenia SKUTEKZNEJ EGZEKUCJI. (dowód: karta nr 303).

„Wierzyciel może wystąpić na drogę postępowania sądowego celem odzyskania należności. Wstrzymanie czasochłonnej kosztownej procedury sądowej jest możliwe tylko i wyłącznie w przypadku kontaktu telefonicznego ...” (dowód: karta nr 304).

„W związku z brakiem spłaty zadłużenia ..., informujemy, iż na mocy przepisów prawa wierzyciel może skierować niniejszą sprawę na drogę postępowania sądowego w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego, który po uprawomocnieniu umożliwi przeprowadzenie egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym.

Informujemy, iż podana kwota może ulec zwiększeniu, a po uzyskaniu sądowego tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami prawa, przez kolejne 10 lat będzie możliwość prowadzenia SKUTEKZNEJ EGZEKUCJI.

Polubowne załatwienie sprawy jest możliwe pod warunkiem natychmiastowego uregulowania należności w nieprzekraczalnym terminie (dowód: karta nr 305).

W sprawie praktyki ocenionej w punkcie II sentencji decyzji ocenie poddano następujące zapisy umieszczane w wezwaniach:

„W przypadku braku wpłaty interweniować będzie windykator terenowy w celu rozpoczęcia egzekucji oraz procedury ustalenia majątku” (dowód: karty nr 109).

„W przypadku braku wpłaty możecie Państwo spodziewać się wizyty windykatorów terenowych od dnia ...” (dowód: karty nr 89).

W trakcie prowadzenia niniejszego postępowania z dniem 1.02.2011r. Spółka zaniechała stosowania powyższych zapisów, zastępując je następującym zapisem:

„W przypadku braku wpłaty we wskazanym terminie możecie się Państwo spodziewać wizyty przedstawiciela terenowego Spółki celem negocjacji spłaty zadłużenia” (dowód: karta nr 311).

W sprawie praktyki ocenionej w punkcie III sentencji decyzji ocenie poddano następujące zapisy umieszczane w wezwaniach:

„Otrzymanie prawomocnego wyroku będzie wiązało się z zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych prowadzonym przez Krajowy Rejestr Sądowy na podstawie ustawy z dnia 20.08.1997r. (Dz.U.2001.17.209)” (dowód: karty nr 109, 130)

„Otrzymanie prawomocnego wyroku będzie wiązało się ze zgłoszeniem danych osobowych dłużnika do Rejestru Dłużników Niewypłacalnych prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy na podstawie ustawy z dnia 20.08.1997 r. (Dz.U.2001.17.209).” (dowód: karty nr 89)

W trakcie prowadzenia niniejszego postępowania z dniem 8.04.2010r. Spółka zaniechała stosowania powyższych zapisów, zastępując je następującymi zapisami:

„Jeżeli dług nie zostanie zapłacony w powyższym terminie mogą zostać podjęte następujące działania w celu jego wyegzekwowania:

- Zarekomendujemy wystąpienie w imieniu wierzyciela na drogę postępowania sądowego, a po uzyskaniu tytułu wykonawczego może zostać rozpoczęta egzekucja komornicza z majątku dłużnika.

- Ponadto zawiadamiamy, że wierzyciel ... dokonał / lub może dokonać wpisu dłużnika do KRAJOWEGO REJESTRU DŁUGÓW – BIURO INFORMACJI GOSPODARCZEJ S.A. (na podstawie „ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczej” z dnia 14-02-2003 Dz. U. Z dnia 25-03-2003 – www.krd.pl) co może uniemożliwić: zawieranie umów kredytowych np. zakupów na raty, zawieranie umów z innymi operatorami komórkowymi” (dowód: karta nr 296).

„Ważne Nowa ustawa o BIG w znaczny sposób ułatwia odzyskiwanie należności. BIG ściśle współpracuje z Biurem Informacji Kredytowej oraz ze Związkiem Banków Polskich. Dla*

dłużnika może to oznaczać kłopoty, mogące trwać nawet 10 lat, z uzyskaniem pożyczki kredytu, zakupów na raty, czy chociażby z zakupem telefonu, internetu oraz telewizji kablowej” (dowód: karta nr 303).

„Ważne W dniu 14 czerwca b.r. weszła w życie nowa Ustawa o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz.U. z dnia 14 maja 2010r.) Nowa Ustawa o BIG w znaczny sposób ułatwi odzyskanie należności. BIG ściśle współpracuje z Biurem Informacji Kredytowej oraz ze Związkiem Banków Polskich. W efekcie Rejestr BIG codziennie przeszukują banki i firmy z każdego sektora gospodarki” (dowód: karta nr 305).

W sprawie praktyki ocenionej w punkcie IV sentencji decyzji ocenie poddano następujące zapisy umieszczane w wezwaniach:

„Otrzymanie prawomocnego wyroku będzie wiązało się z zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych prowadzonym przez Krajowy Rejestr Sądowy na podstawie ustawy z dnia 20.08.1997 r. (Dz.U.2001.17.209).

Informujemy o konsekwencjach z tym związanych:

- *brak możliwości ubiegania się o kredyt bankowy;*
- *brak możliwości korzystania z ratalnego systemu sprzedaży;*
- *brak możliwości dokonywania transakcji z odroczonym terminem płatności” (dowód: karty nr 14, 30, 42, 51, 59).*

W trakcie prowadzenia niniejszego postępowania z dniem 8.04.2010r. Spółka zaniechała stosowania powyższych zapisów, zastępując je następującym zapisem:

„Jeżeli dług nie zostanie zapłacony w powyższym terminie mogą zostać podjęte następujące działania w celu jego wyegzekwowania:

- Zarekomendujemy wystąpienie w imieniu wierzyciela na drogę postępowania sądowego, a po uzyskaniu tytułu wykonawczego może zostać rozpoczęta egzekucja komornicza z majątku dłużnika.

- Ponadto zawiadamiamy, że wierzyciel ... dokonał / lub może dokonać wpisu dłużnika do KRAJOWEGO REJESTRU DŁUGÓW – BIURO INFORMACJI GOSPODARCZEJ S.A. (na podstawie „ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczej” z dnia 14-02-2003 Dz. U. z dnia 25-03-2003 – www.krd.pl) co może uniemożliwić: zawieranie umów kredytowych np. zakupów na raty, zawieranie umów z innymi operatorami komórkowymi” (dowód: karta nr 296).

W sprawie praktyki ocenionej w punkcie V sentencji decyzji ocenie poddano następujące zapisy umieszczane w wezwaniach:

„Zawiadomienie o wszczęciu postępowania sądowego”, „Wszczęcie procedury egzekucyjno sądowej” (dowód: karty nr 14, 30, 42, 51, 59, 89, 109, 130).

W trakcie prowadzenia niniejszego postępowania z dniem 12.01.2011r. Spółka zaniechała stosowania powyższych zapisów, zastępując je następującymi zapisami:

„ZAWIADOMIENIE O MOŻLIWOŚCI WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA SĄDOWEGO (zgodnie z art. 485, 776 oraz 777 K.P.C.)” (dowód: karta nr 303).*

*„Zawiadomienie o możliwości przekazania sprawy na drogę postępowania sądowego**” (dowód: karta nr 305).*

W sprawie praktyki ocenionej w punkcie VI sentencji decyzji ocenie poddano następujące zapisy umieszczane w wezwaniach:

„Informujemy, że zgłosimy sprawę na POLICJĘ w celu ścigania z art. 121 Kodeksu Wykroczeń*, co skutkować będzie karą grzywny (do 5tys.zł) lub aresztu (do 30 dni)” (dowód: karty nr 89).

„Informujemy, że zgłosimy sprawę na POLICJĘ w celu ścigania z art. 121 Kodeksu Wykroczeń*, co skutkować może karą grzywny (do 5tys.zł) lub aresztu (do 30 dni)” (dowód: karty nr 109, 130).

W trakcie prowadzenia niniejszego postępowania z dniem 4.01.2011r. Spółka zaniechała stosowania powyższych zapisów, zastępując je następującym zapisem:

„W przypadku wyłudzenia przejazdu spełniającego przesłanki z art. 121 Kodeksu wykroczeń sprawa może być skierowana na Policję w celu ścigania z w/w przepisu, co spowoduje zagrożenie nałożenia kary aresztu (najkrócej 5 dni, najdłużej 30 dni) lub ograniczenia wolności lub grzywny (maksymalnie do 5 tys. zł)” (dowód: karta nr 303).

W sprawie praktyki ocenionej w punkcie VII sentencji decyzji ocenie poddano następujące zapis umieszczony w zawieranych z konsumentami ugodach: „Równocześnie strony ustalają, iż sądem właściwym do rozstrzygnięcia wszelkich sporów pomiędzy stronami wynikających z przedmiotowej ugody będzie Sąd w Będzinie” (dowód: karta nr 138).

W trakcie prowadzenia niniejszego postępowania z dniem 14.01.2011r. Spółka zaniechała stosowania w zawieranych ugodach postanowienia określającego właściwość sądu (dowód: karta nr 288).

Na podstawie rachunku zysków i strat ustalono przychód przedsiębiorcy osiągnięty w roku 2010, który wyniósł 12 445 324,39 zł (dowód: karta nr 354).

W toku niniejszego postępowania Prezes Urzędu zważył, co następuje:

I-VII

Zgodnie z art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów w art. 24 ust. 2 stanowi, że przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ Kodeksu postępowania cywilnego, naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji, nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

W przypadku, gdy doszło do naruszenia art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu na podstawie art. 26 ust. 1 tej ustawy uznaje określoną praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazuje zaniechanie jej stosowania. Zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów nie wydaje się decyzji, o której mowa w art. 26, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki, o której mowa w art. 24. W przypadku określonym w art. 27 ust. 1 ww. ustawy Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania (art. 27 ust. 2 ww. ustawy).

Naruszenie interesu publicznego

Stosownie do art. 1 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów ochrona interesów przedsiębiorców i konsumentów podejmowana w ramach działań Prezesa Urzędu

jest prowadzona w interesie publicznym. Działania oparte na przepisach niniejszej ustawy są zatem podejmowane w interesie publicznym, w celu ochrony interesów zbiorowości, a nie wprost poszczególnych, indywidualnych uczestników rynku. Naruszenie interesu publicznego stanowi bezwzględny warunek do uznania kompetencji Prezesa Urzędu do rozstrzygnięcia określonej sprawy. Interes publiczny zostaje naruszony wówczas, gdy oceniane działania godzą w interesy ogólnospołeczne i dotyczą szerokiego kręgu uczestników rynku i poprzez to powodują zaburzenia w jego prawidłowym funkcjonowaniu. Do naruszenia interesu publicznego dochodzi, gdy skutki określonych działań mają charakter powszechny, dotyczą wszystkich potencjalnych podmiotów na danym rynku¹.

Z uwagi na to, że w niniejszej sprawie przedmiotowa przesłanka została spełniona, istniała możliwość poddania zachowania przedsiębiorcy dalszej ocenie pod kątem stosowania przez niego praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Na mocy art. 24 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Aby można było stwierdzić naruszenie art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów muszą kumulatywnie zostać spełnione następujące przesłanki:

- oceniane zachowanie musi być podejmowane przez podmiot będący przedsiębiorcą w rozumieniu przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów,
- praktyka musi godzić w zbiorowe interesy konsumentów,
- praktyka musi być bezprawna.

Status przedsiębiorcy

Zgodnie z art. 4 pkt. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przez przedsiębiorcę rozumie się przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów o swobodzie działalności gospodarczej. Z art. 4 ust. 1 ustawy z dnia 2 lipca 2004r. o swobodzie działalności gospodarczej (tekst jedn. Dz. U. z 2007r. Nr 155, poz. 1095 ze zm.) wynika, że przedsiębiorcą jest osoba prawna wykonująca działalność gospodarczą. W rozważanym przypadku podmiot będący stroną postępowania posiada status przedsiębiorcy, gdyż działa w formie spółki akcyjnej prowadzącej działalność gospodarczą na podstawie wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego. Zachowania niniejszego podmiotu podlegają zatem kontroli dokonywanej na gruncie ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Naruszenie zbiorowych interesów konsumentów

Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów nie definiuje pojęcia zbiorowych interesów konsumentów, stąd przy ustalaniu jego treści należy odwołać się do orzecznictwa sądowego. Pojęcie zbiorowych interesów konsumentów zostało szeroko omówione przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 10 kwietnia 2008r. (sygn. akt III SK 27/07). W uzasadnieniu Sąd Najwyższy podał, iż gramatyczna wykładnia tego pojęcia prowadzi do wniosku, że chodzi o zachowanie przedsiębiorcy, które godzi w interesy grupy osób stanowiących określony zbiór. Rezultaty tej wykładni modyfikuje zastrzeżenie, że nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma interesów indywidualnych. Sąd Najwyższy stanął na stanowisku, że przy konstruowaniu pojęcia „zbiorowego interesu konsumentów” nie można opierać się tylko i wyłącznie na tym, czy oceniana praktyka przedsiębiorcy skierowana jest do „nieoznaczonego z góry kręgu podmiotów”. Wystarczające powinno być w jego ocenie ustalenie, że zachowanie przedsiębiorcy nie jest podejmowane w stosunku do zindywidualizowanych konsumentów, lecz względem członków danej grupy (określonego kręgu podmiotów),

¹ Konrad Kohutek: Ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów. Komentarz, Wolters Kluwer Polska Sp. z o.o., Warszawa 2008r., strona 47

wyodrębnionych spośród ogółu konsumentów, za pomocą wspólnego dla nich kryterium. Sąd Najwyższy orzekł też, że „praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest (...) takie zachowanie przedsiębiorcy, które podejmowane jest w warunkach wskazujących na powtarzalność zachowania w stosunku do indywidualnych konsumentów wchodzących w skład grupy, do której adresowane są zachowania przedsiębiorcy, w taki sposób, że potencjalnie ofiarą takiego zachowania może być każdy konsument będący klientem lub potencjalnym klientem przedsiębiorcy”.

W rozważanym przypadku doszło do zagrożenia interesu publicznego w sposób opisany w punktach I - VII sentencji niniejszej decyzji. Oceniane zachowania przedsiębiorcy dotyczyły szerokiego kręgu najsłabszych uczestników rynku, jakimi są konsumenci. Dotyczyły one wszystkich tych osób, do których przedsiębiorca skierował wezwania do dokonania zapłaty z tytułu powstałych zobowiązań w stosunku do innych pomiotów gospodarczych, a także konsumentów, z którymi zawarł ugody, jak i zagrażały interesom wszystkich jego potencjalnych klientów. Rozważane działania przedsiębiorcy, o których mowa w punktach I – VII godziły więc w zbiorowe interesy konsumentów.

Bezprawność działań

Kolejną przesłanką, która musi być spełniona, aby było możliwe stwierdzenie naruszenia art. 24 ust. 1 i 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, jest bezprawność działania przedsiębiorcy rozumiana jako sprzeczność działania z powszechnie obowiązującymi przepisami prawa. Jako „sprzeczne z prawem” należy kwalifikować zachowania sprzeczne z nakazem zawartym w ustawie, rozporządzeniu wydanym na podstawie i dla wykonania ustawy, umową międzynarodową mającą bezpośrednie zastosowanie w stosunkach wewnętrznych. Sprzeczne z prawem są czyny: zabronione i zagrożone sankcją karną, czyny zabronione pod sankcjami dyscyplinarnymi, czyny zakazane przepisami administracyjnymi lub przepisami prawa gospodarczego publicznego, czyny zabronione przepisami o charakterze cywilnym, sprzeczne z nakazami zawartymi w prawie cywilnym lub prawie administracyjnym. Bezprawność jest taką cechą działania, która polega na jego sprzeczności z normami prawa lub zasadami współżycia społecznego, bez względu na winę, a nawet świadomość sprawcy. Dla ustalenia bezprawności działania wystarczy, że określone zachowanie koliduje z przepisami prawa /Por. Ustawa o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji Komentarz, pod redakcją prof. dr hab. Janusza Szwejki, Wydawnictwo CH BECK, Warszawa 2000, s.117 - 118/.

I.

W zakresie punktu I sentencji niniejszej decyzji oceniana praktyka dotyczyła wskazywania w pismach wzywających konsumentów do zapłaty, iż dłużnik zostanie obciążony wszelkimi kosztami postępowania sądowego i komorniczego, a także, iż żądana kwota ulegnie zwielokrotnieniu, co zostało uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz za sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym za sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 i 3 uokik.

Jak zostało wskazane w części zawierającej opis ustaleń faktycznych niniejszej sprawy, w pismach kierowanych do konsumentów przedsiębiorca posługiwał się następującymi zapisami:

„W przypadku niedotrzymania w/w terminu spłaty i braku reakcji z Państwa strony na fakt posiadania zobowiązań finansowych będzie:

- skierowanie sprawy na drogę postępowania sądowego

- wydanie nakazu zapłaty
- wzrost zadłużenia wynikającego z naliczonych kosztów postępowania sądowego
- egzekucja komornicza
- i dalsze koszty związane z tą egzekucją obciążające osobę dłużnika”.

„W związku z brakiem spłaty zadłużenia (...) informujemy, iż na mocy przepisów prawa skierujemy niniejszą sprawę na drogę postępowania sądowego w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego. Podana kwota ulegnie zwielokrotnieniu, (...)”.

„Z powodu braku dokumentacji potwierdzającej wcześniejszą spłatę zadłużenia z tytułu (...) oraz braku odpowiedzi na wezwanie do zapłaty przyjmujemy, że uznali Państwo zasadność roszczenia jednak nie zamierzają go dobrowolnie spłacić. W związku z tym w ciągu 7 dni zostanie skierowany do sądu pozew o zapłatę należności zgodny z wymogami zawartymi w art. 187 Kodeksu Postępowania Cywilnego. Dłużnik zostanie również obciążony kosztami postępowania zgodnie z art. 98 k.p.c. Wystąpimy również o nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności z art. 187 § 2 k.p.c.

Informujemy, iż do wymaganej kwoty zostaną doliczone koszty:

- Opłaty skarbowej – zgodnie z ustawą z dn. 16.11.2006r. art. 1 pkt 2
- Wpisu sądowego – zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c.
- Zastępstwa procesowego – zgodnie z art. 98 § 3 k.p.c.
- Ewentualne koszty korespondencji – zgodnie z art. 98 § 1 k.p.c.
- Koszty postępowania egzekucyjnego – zgodnie z art. 770 k.p.c.”.

„Z powodu braku spłaty zadłużenia z tytułu (...) przyjmujemy, że uznali Państwo zasadność roszczenia jednak nie zamierzają go dobrowolnie spłacić.

W związku z tym w ciągu 7 dni zostanie skierowany do sądu pozew o zapłatę należności zgodny z wymogami zawartymi w art. 187 Kodeksu Postępowania Cywilnego

- należności głównej ... oraz odsetek ustawowych od kwot wymienionych w tytule wykonawczym
- kosztów postępowania procesowego
- kosztów postępowania egzekucyjnego”.

W sprawach dotyczących podobnych praktyk stosowanych przez przedsiębiorców, zapadły orzeczenia sądowe, w których ocenie poddano zapisy wezwań kierowanych do konsumentów mających na celu doprowadzenie do spłaty ich zobowiązań pieniężnych.

Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w wyroku z dnia 13.01.2009r. (sygn. akt XVII AmA 26/08) stwierdził, co następuje: „Podane w tych wezwaniach informacje były zdaniem Sądu niepełne i nierzetelne. Powołano w tych informacjach najbardziej niekorzystne dla konsumenta rozliczenia kosztów w postępowaniu sądowym (...) Pominięto całkowicie możliwość innego rozliczenia kosztów w postępowaniu sądowym tj. na podstawie art. 102 kpc. Stosownie do art. 102 kpc w przypadkach szczególnie uzasadnionych koszty postępowania mogą być zasądzone od dłużnika w części lub dłużnik może nie być w ogóle obciążany kosztami.

W ocenie Sądu jeżeli (...) zdecydowała się przekazać informację o kosztach postępowania sądowego uzyskania tytułu egzekucyjnego, to ta informacja powinna być pełna i rzetelna. W niniejszej sprawie ... treść informacji w tym zakresie nie spełnia wymogów pełnej i rzetelnej informacji ze względu na treść przepisów kpc, a wobec tego narusza ona art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Tego rodzaju wezwania (...) kierowała do konsumentów zastrzegając, że brak spłaty zadłużenia spowoduje nie tylko obciążenie kosztami postępowania sądowego, ale również

egzekucji komorniczej. Informacje (...) przekazywane konsumentom o obowiązku i wielkości tych kosztów przed wszczęciem postępowań sądowego i egzekucyjnego Sąd ocenił za nierzetelne i niepełne, czyli przekazywane z naruszeniem art. 24 ust. 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w zw. z art. 770, 770(1) i art. 771 kpc”.

Przedmiotowego problemu dotyczyło również orzeczenie Sądu Apelacyjnego z dnia 20.11.2009r. (sygn. akt VI ACa 539/09). W niniejszym wyroku Sąd stwierdził, co następuje: „Niewątpliwie z treści art. 24 ust. 2 ustawy wynika, że praktyką naruszającą zbiorowe interesy konsumentów jest bezprawne działanie przedsiębiorcy, zatem najistotniejszym z podnoszonych w apelacji zarzutów jest wskazanie, że informowanie dłużników o konsekwencjach wynikających z nieuregulowania długów, w szczególności o wysokości kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego, nie jest działaniem bezprawnym.

Oceniając określone działanie przedsiębiorcy jako działanie bezprawne, w ocenie Sądu Apelacyjnego nie można kierować się samym brakiem sprzeczności z przepisami prawa stanowionego, gdyż istotną przesłanką bezprawności jest także działanie zgodne z zasadami współżycia społecznego. W szczególności zawarta w art. 4 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji definicja czynu nieuczciwej konkurencji odwołuje się nie tylko do sprzeczności określonego działania z prawem, ale także z dobrymi obyczajami i samo uznanie postępowania przedsiębiorcy za sprzeczne z dobrymi obyczajami jest wystarczającą podstawą do zakwalifikowania tego zachowania jako czynu nieuczciwej konkurencji (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 stycznia 2008 r. II CK 4/07). Podobne odniesienie zawarte jest w art. 17 ustawy o swobodzie działalności gospodarczej zgodnie z którym przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słusznym interesów konsumentów. Oceniając postępowanie powoda z punktu widzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów należy mieć na względzie nie samą informację o wysokości kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego, ale także to, w jaki sposób informacja ta jest konsumentowi przekazywana i jaki jest jej cel - czy ma ona służyć wypełnieniu nałożonego przez ustawodawcę obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji czy też, jak uznał Prezes UOKiK, a także Sąd Okręgowy, ma na celu zastraszenie konsumentów, wywołanie w nich uczucia lęku, wywarcie presji psychicznej lub wprowadzenie w błąd, gdyż niewątpliwie podejmowanie czynności nawet zgodnych z prawem, ale w celu sprzecznym z zasadami współżycia społecznego stanowi działanie bezprawne w rozumieniu art. 24 ustawy okik”.

Art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, stanowi, iż czynem nieuczciwej konkurencji jest działanie sprzeczne z prawem lub dobrymi obyczajami, jeżeli zagraża lub narusza interes klienta. Art. 3 ust. 2 ww. ustawy, wymienia przykładowe czyny będące czynami nieuczciwej konkurencji. Za działanie bezprawne ustawodawca uznaje nie tylko działanie sprzeczne z prawem, ale także działanie sprzeczne z dobrymi obyczajami. Definicja czynu nieuczciwej konkurencji jest w tym zakresie zgodna z ogólnym pojęciem czynu zabronionego jako bezprawnego działania lub zaniechania, przy ujęciu bezprawności, jako sprzeczności z obowiązującym porządkiem prawnym, obejmującym nakazy i zakazy wynikające zarówno z norm powszechnie obowiązujących - przepisów prawa cywilnego, karnego, administracyjnego, pracy itp., jak i z norm moralnych i obyczajowych określanych jako zasady współżycia społecznego lub dobre obyczaje. Zatem także działanie lub zaniechanie formalnie zgodne z prawem, ale naruszające zasady współżycia społecznego, może stanowić czyn nieuczciwej konkurencji, jeżeli zagraża lub narusza interes klienta.

W celu dokonania oceny, czy dana praktyka naruszała dobre obyczaje konieczne jest określenie skutku, jaki z niej wynikał zarówno dla konsumentów, jak i przedsiębiorcy. Za pośrednictwem przedstawionych przez SAF wezwań konsumentów byli informowani o

kosztach, jakie będą wiązać się z prowadzeniem przez Spółkę działań sądowych, a także z egzekwowaniem długu w trybie egzekucji komorniczej.

Analizując przedmiotowy problem Prezes Urzędu stwierdza, iż brak jest podstaw by kwestionować informowanie konsumentów o możliwości powstania kosztów. Jednak sposób redakcji informacji, jakie konsumenci otrzymywali w powyżej przytoczonych wezwaniach świadczy o nieuchronności poniesienia tych kosztów, a więc iż będą oni musieli je ponieść w sytuacji, gdy nie zapłacą zobowiązań w terminach określanych w wezwaniach.

Tak jak Sąd Apelacyjny stwierdził w powyższym wyroku z dnia 20.11.2009r. *„ocenając postępowanie przedsiębiorcy z punktu widzenia naruszenia zbiorowych interesów konsumentów należy mieć na względzie nie samą informację o wysokości kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego, ale także to, w jaki sposób informacja ta jest konsumentowi przekazywana i jaki jest jej cel”*. Z uwagi na fakt, iż brak jest regulacji prawnej, która określałaby wprost obowiązki informacyjne podmiotu kierującego do dłużnika wezwania do spełnienia zobowiązania pieniężnego, informacje powinny być przekazywane konsumentom w taki sposób, aby mieli oni pełny obraz swoich praw i obowiązków.

Analiza powyżej przytoczonych zapisów pochodzących z wezwań kierowanych do konsumentów wykazała, iż przekazują one informacje o najbardziej niekorzystnych dla konsumentów rozliczeniach kosztów postępowań sądowych. Równocześnie w pismach tych całkowicie pominięto możliwość innego rozliczenia kosztów w postępowaniu sądowym, tj. na podstawie art. 102 k.p.c. Zgodnie z art. 102 k.p.c. w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle. W odniesieniu do kosztów postępowania egzekucyjnego należy mieć na względzie poniżej przytoczone przepisy kodeksu postępowania cywilnego. Art. 770 k.p.c. stanowi, iż dłużnik powinien zwrócić wierzycielowi koszty niezbędne do celowego przeprowadzenia egzekucji. Koszty ściąga się wraz z egzekwowanym roszczeniem. Koszt egzekucji ustala postanowieniem komornik, jeżeli przeprowadzenie egzekucji należy do niego. Na postanowienie sądu przysługuje zażalenie stronom oraz komornikowi. Art. 770¹ k.p.c. stanowi, iż prawomocne postanowienie komornika w przedmiocie kosztów podlega wykonaniu po uprawomocnieniu się bez potrzeby zaopatrywania go w klauzulę wykonalności. Zgodnie z art. 771 k.p.c. zwolnienie od kosztów sądowych, przyznane stronie przez sąd w postępowaniu rozpoznawczym lub z którego strona korzysta z mocy ustawy, rozciąga się także na postępowanie egzekucyjne. Z przytoczonych przepisów wynikają różne sposoby rozliczania kosztów postępowań przeprowadzonych przez sąd. Nie w każdym przypadku postępowanie takie musi się zakończyć w sposób najmniej korzystny dla konsumenta. Z uwagi na fakt, iż sposób przedstawienia informacji ma duży wpływ na sposób postępowania konsumentów, w przedmiotowym przypadku Prezes Urzędu stwierdził, iż właśnie opisany powyżej sposób podania informacji o nieuchronności poniesienia kosztów postępowania sądowego oraz egzekucji komorniczej, a także przedstawienie najbardziej niekorzystnego rozliczenia kosztów postępowań sądowych narusza dobre obyczaje. Takie działanie przedsiębiorcy zagrażało interesom konsumentów, gdyż wprowadzało ich w błąd, co do możliwych obciążeń finansowych związanych z ponoszeniem kosztów postępowań sądowych i egzekucyjnych. Tym samym, działanie to stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust.1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Biorąc pod uwagę powyższe, Prezes Urzędu uznał, iż pomimo braku obowiązku udzielania konsumentom w przypadku wysyłania konsumentom wezwań do zapłaty informacji o możliwości wystąpienia kosztów sądowych i egzekucyjnych, to jednak w sytuacji, gdy przedsiębiorca podaje takie informacje, powinny one być rzetelne i pełne. Dokonując oceny, czy informacje przekazywane przez przedsiębiorcę w pismach kierowanych do konsumentów były pełne i rzetelne należy uwzględnić treść przepisów

kodeksu postępowania cywilnego dotyczących kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego. Z powyżej powołanego art. 102 k.p.c. wynika wprost, iż w wypadkach szczególnie uzasadnionych sąd może zasądzić od strony przegrywającej tylko część kosztów albo nie obciążać jej kosztami w ogóle. Natomiast art. 771 k.p.c. przewiduje, iż zwolnienie od kosztów sądowych, przyznane stronie przez sąd w postępowaniu rozpoznawczym lub z którego strona korzysta z mocy ustawy, rozciąga się także na postępowanie egzekucyjne. Podanie przez przedsiębiorcę tylko informacji o najbardziej niekorzystnych dla konsumentów rozliczeniach kosztów postępowania sądowego i egzekucyjnego, powoduje, iż udzielone informacje są niepełne i nierzetelne. Przekaz wynikający z otrzymywanych zawiadomień determinuje proces podejmowania decyzji przez konsumentów, co do spłaty powstałych zobowiązań. Oceniane zapisy mogły doprowadzić konsumentów do zaniechania poszukiwania informacji o przysługujących im prawach w przypadku gdyby przedsiębiorca wytoczył przeciwko nim powództwa, np. informacji o możliwości zwolnienia ich od kosztów sądowych. Natomiast uzyskanie informacji o istnieniu możliwości zwolnienia z kosztów związanych z postępowaniem sądowym lub egzekucyjnym umożliwiłoby podjęcie decyzji w oparciu o pełne i rzetelne informacje co do ewentualnego poddania sprawy pod rozstrzygnięcie sądowi. Dlatego też zostało stwierdzone, iż przedsiębiorca naruszył obowiązek udzielania konsumentom pełnych i rzetelnych informacji.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należało stwierdzić, iż ww. działanie SAF stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a także naruszało obowiązek udzielania rzetelnej i pełnej informacji. W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki, tj. bezprawność działania przedsiębiorcy oraz naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym SAF naruszyła art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka dokonała modyfikacji treści wezwań kierowanych do konsumentów. Zostały w nich użyte poniżej przytoczone zapisy:

„Jeżeli dług nie zostanie zapłacony w powyższym terminie mogą zostać podjęte następujące działania w celu jego wyegzekwowania:

- Zarekomendujemy wystąpienie w imieniu wierzyciela na drogę postępowania sądowego, a po uzyskaniu tytułu wykonawczego może zostać rozpoczęta egzekucja komornicza z majątku dłużnika.” (dowód: karta nr 296).

„Zawiadomienie o zakończeniu postępowania polubownego: W przypadku braku wpłaty będziemy zmuszeni podjąć bardziej stanowcze i prawdopodobnie kosztowne działania, których efektem może być rozpoczęcie przez wierzyciela procedury sądowej w celu uzyskania nakazu zapłaty, co za tym idzie rozpoczęcie egzekucji komorniczej” (dowód: karta nr 298).

„Biblioteka może wystąpić na drogę postępowania sądowego celem odzyskania należności. Wstrzymanie czasochłonnej i kosztownej procedury sądowej jest możliwe tylko i wyłącznie w przypadku kontaktu telefonicznego ze strony dłużnika w celu uzgodnienia spłat zobowiązania” (dowód: karta nr 300).

„Informujemy, iż Państwa zadłużenie względem: ...

powstałe z tytułu niedotrzymania terminu zwrotu woluminu ... W związku z tym rozważamy możliwość przekazania sprawy w ręce adwokata, który przeprowadzi całość procedury sądowej, w celu wydania nakazu zapłaty, będącego podstawą do wszczęcia egzekucji przez komornika.

Informujemy, iż podana kwota po uzyskaniu sądowego nakazu zapłaty może ulec zwiększeniu, a po uzyskaniu sądowego tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami prawa, przez kolejne 10 lat będzie możliwość prowadzenia SKUTE CZNEJ EGZEKUCJI w celu odzyskania całości należności, między innym poprzez zajęcie komornicze ruchomości (art.885 KPC), wynagrodzenia za pracę, renty lub emerytury (881 KPC), zajęcia konta bankowego (art.889 KPC) i inne” (dowód: karta nr 301).

„W przypadku niedotrzymania w/w terminu spłaty i braku reakcji z Państwa strony na fakt posiadania zobowiązań finansowych możliwe są konsekwencje w postaci:

- skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego*
- wydania nakazu zapłaty*
- wzrost zadłużenia wynikającego z naliczonych kosztów postępowania sądowego*
- egzekucji komorniczej*
- i dalszych kosztów związanych z tą egzekucją obciążających osobę dłużnika” (dowód: karta nr 302).*

„Informujemy, iż na mocy przepisów prawa rozważamy skierowanie niniejszej sprawy na drogę postępowania sądowego w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego. Podana kwota może ulec zwiększeniu, a po uzyskaniu sądowego tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami prawa, przez kolejne 10 lat będzie możliwość prowadzenia SKUTE CZNEJ EGZEKUCJI” (dowód: karta nr 303).

„Wierzyciel może wystąpić na drogę postępowania sądowego celem odzyskania należności. Wstrzymanie czasochłonnej kosztownej procedury sądowej jest możliwe tylko i wyłącznie w przypadku kontaktu telefonicznego ...” (dowód: karta nr 304).

„W związku z brakiem spłaty zadłużenia ..., informujemy, iż na mocy przepisów prawa wierzyciel może skierować niniejszą sprawę na drogę postępowania sądowego w celu uzyskania tytułu egzekucyjnego, który po uprawomocnieniu umożliwi przeprowadzenie egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym.

Informujemy, iż podana kwota może ulec zwiększeniu, a po uzyskaniu sądowego tytułu wykonawczego, zgodnie z przepisami prawa, przez kolejne 10 lat będzie możliwość prowadzenia SKUTE CZNEJ EGZEKUCJI.

Polubowne załatwienie sprawy jest możliwe pod warunkiem natychmiastowego uregulowania należności w nieprzekraczalnym terminie” (dowód: karta nr 305).

Jak wynika z powyższych zapisów wezwań, w przypadku zamieszczenia informacji dotyczących ewentualnych kosztów, jakie będą się wiązać z wystąpieniem na drogę sądową lub skierowaniem sprawy na drogę egzekucji komorniczej, są one podawane w formie ostrzeżenia. Konsument jest informowany, iż możliwe jest, iż koszty związane z dochodzeniem roszczeń faktycznie wystąpią. Dlatego też zostało stwierdzone, iż konsument średnio wyedukowany otrzymując informację o możliwości obciążenia go kosztami sądowymi w przypadku skierowania sprawy na drogę sądową, we właściwy sposób ją zinterpretuje, a więc, iż istnieje zagrożenie związane z niespełnieniem przez niego świadczenia. Fakt, iż konsument nie jest informowany o nieuchronności poniesienia kosztów związanych z postępowaniami sądowymi, egzekucyjnymi powoduje, iż przekazywane informacje nie naruszają już dobrych obyczajów w sposób, jaki został określony w punkcie I sentencji niniejszej decyzji. Dodatkowo brak jest podstaw do stwierdzenia, iż informacje te są nierzetelne lub niepełne.

Spółka stosuje nowe treści wezwań od dnia 1.01.2011r., tym samym dzień ten został przyjęty, jako data zaniechania stosowania zakwestionowanej praktyki.

W świetle ww. okoliczności orzeczono jak w punkcie I sentencji niniejszej decyzji.

II.

W zakresie punktu II sentencji decyzji oceniana praktyka dotyczyła zamieszczania w pismach wzywających konsumentów do zapłaty, informacji o:

a) możliwej wizycie windykatora terenowego,

b) możliwej wizycie windykatora terenowego w celu:

- rozpoczęcia egzekucji, co wprowadzało w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż podmiot inny niż komornik może przeprowadzić procedurę egzekucji,

- rozpoczęcia procedury ustalania majątku, co wprowadzało w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż podmiot inny niż sąd może zobowiązać dłużnika do wyjawienia majątku, co zmierza do wykorzystania stanu obawy i poczucia lęku o swoje dobra, a tym samym wywiera na konsumentach presję psychiczną prowadzącą do podejmowania działań zgodnych z wolą Spółki, co jest sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym jest sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 3 uokik.

Jak zostało wskazane w części zawierającej opis ustaleń faktycznych niniejszej sprawy, w pismach kierowanych do konsumentów przedsiębiorca posługiwał się następującymi zapisami:

„W przypadku braku wpłaty interweniować będzie windyktor terenowy w celu rozpoczęcia egzekucji oraz procedury ustalenia majątku”.

„W przypadku braku wpłaty możecie Państwo spodziewać się wizyty windyktorów terenowych od dnia ...”.

Dokonując oceny, czy dana praktyka jest sprzeczna z dobrymi obyczajami, należy ją badać pod kątem celu, a także sposobu jej stosowania. Użycie w wezwaniach do zapłaty informacji, iż *„konsument może spodziewać się wizyty windykatora terenowego”*, należy uznać za formę psychicznej presji mającej na celu wpłynięcie na podejmowane przez konsumenta decyzje. Obawa przed wizytą w domu osoby, która została określona, jako „windyktor”, wywoływało u konsumenta poczucie zagrożenia. Otrzymując zawiadomienie zawierające powyższe informacje, jego adresat mógł obawiać się działań, do których jest uprawniony windyktor w trakcie wizyty, np. zabrania przedmiotu stanowiącego mienie ruchome. Prezes Urzędu stwierdził, iż sposób użycia przedmiotowej informacji zmierzał do wykorzystania stanu obawy i poczucia lęku o swoje dobra, a tym samym wywierał na konsumentach presję psychiczną prowadzącą do podejmowania działania zgodnego z wolą Spółki tym samym, działanie przedsiębiorcy naruszało dobre obyczaje.

Jako praktykę, która naruszała zbiorowe interesy konsumentów oceniono m.in. zamieszczanie przez SAF w pismach kierowanych do konsumentów informacji o *wizycie Windyktorów Terenowych w celu rozpoczęcia procedury ustalania majątku*, co wprowadzało w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, że podmiot inny niż sąd może zobowiązać dłużnika do wyjawienia majątku. Zgodnie z art. 913 i 914 k.p.c. wyjawienie majątku może nakazać dłużnikowi jedynie sąd. Dodatkowo wierzyciel może żądać wyjawienia majątku dłużnika dopiero na etapie postępowania egzekucyjnego, w przypadku, gdy zajęty w egzekucji majątek dłużnika nie rokuje zaspokojenia egzekwowanych należności lub jeżeli wierzyciel wykaże, że na skutek prowadzonej egzekucji nie uzyska w pełni zaspokojenia swojej należności. Jedynie wyjątkowo wierzyciel może żądać wyjawienia majątku przed wszczęciem egzekucji, jeżeli uprawdopodobni, że nie uzyska zaspokojenia w pełni swojej należności ze znanego mu majątku dłużnika albo z przypadających dłużnikowi bieżących świadczeń periodycznych za okres sześciu miesięcy.

W sprawie zamieszczenia w pismach kierowanych do konsumentów informacji, iż w *przypadku braku wpłaty możecie Państwo spodziewać się wizyty Windykatorów Terenowych w celu rozpoczęcia egzekucji*, stwierdzone zostało, iż również ono naruszało dobre obyczaje w powyżej opisanym zakresie. Zgodnie z art. 759 § 1 k.p.c. czynności egzekucyjne są wykonywane przez komorników z wyjątkiem czynności zastrzeżonych dla sądów. Ten sam wniosek płynie z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 29.08.1997r. o komornikach sądowych i egzekucji (j.t. Dz.U. z 2006r. Nr 167, poz. 1191 ze zm.), zgodnie z którym komornik wykonuje czynności egzekucyjne w sprawach cywilnych oraz inne czynności przekazane na podstawie odrębnych przepisów.

Na podstawie powyższych ustaleń Prezes Urzędu stwierdził, iż w przedmiotowym przypadku dobry obyczaj wyraża się w prawie do otrzymania informacji o faktycznych kompetencjach osoby świadczącej usługi na rzecz wierzyciela w sposób nie wywołujący u konsumenta uczucia lęku oraz obawy o swój majątek przez powoływanie się na działania, do podejmowania których nie ma prawa taka osoba. Omawiane zachowanie przedsiębiorcy będące sprzeczne z dobrymi obyczajami zagrażało interesom konsumentów, gdyż mogło skutkować podjęciem przez konsumentów decyzji zgodnych z oczekiwaniami Spółki pod wpływem wprowadzających w błąd informacji zawartych w kierowanych do nich pismach.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należało stwierdzić, iż ww. działanie SAF stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji. W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki, tj. bezprawność działania przedsiębiorcy oraz naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym SAF naruszył art. 24 ust. 1 i 2 pkt 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka dokonała modyfikacji wezwań wysyłanych do konsumentów, w ten sposób, że zrezygnowano z używania w treści wezwań określenia „windykator” i zastąpiono go określeniem „terenowego przedstawiciela Spółki”. Dodatkowo przedsiębiorca dokonał zmiany sposobu określania celu jego wizyty, na zgodny z faktycznymi jego uprawnieniami. W miejsce informowania o rozpoczęciu egzekucji oraz procedury ustalania majątku, stosowana jest informacja, iż wizyta przedstawiciela terenowego będzie miała na celu negocjację spłaty zadłużenia.

Spółka poinformowała, iż z dniem 17.01.2011r. zaprzestała używania w wezwaniach pojęcia „windykator terenowy”. Ostatecznie od 1.02.2011r. SAF wprowadziła nowe zapisy do wezwań kierowanych do konsumentów (dowód: karta nr 287). Otrzymały one brzmienie: „*W przypadku braku wpłaty we wskazanym terminie możecie się Państwo spodziewać wizyty przedstawiciela terenowego Spółki celem negocjacji spłaty zadłużenia*” (dowód: karta nr 311). Biorąc pod uwagę powyższe, za datę zaniechania stosowania zakwestionowanej praktyki przyjęta została data 1.02.2011r.

W świetle ww. okoliczności orzeczono jak w punkcie II sentencji niniejszej decyzji.

III.

W zakresie punktu III sentencji decyzji oceniana praktyka dotyczyła wskazywania w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z których wynikało, iż fakt otrzymania prawomocnego wyroku wiąże się z automatycznym zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, co zostało uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji i niezgodne z art. 56 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym, a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 uokik.

Jak zostało wskazane w części zawierającej opis ustaleń faktycznych niniejszej sprawy, w pismach kierowanych do konsumentów przedsiębiorca posługiwał się następującymi zapisami:

„Otrzymanie prawomocnego wyroku będzie wiązało się z zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych prowadzonym przez Krajowy Rejestr Sądowy na podstawie ustawy z dnia 20.08.1997r. (Dz.U.2001.17.209)”.

„Otrzymanie prawomocnego wyroku będzie wiązało się ze zgłoszeniem danych osobowych dłużnika do Rejestru Dłużników Niewypłacalnych prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy na podstawie ustawy z dnia 20.08.1997 r. (Dz.U.2001.17.209).”

Art. 56 ust. 1 ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym stanowi, iż na wniosek wierzyciela posiadającego tytuł wykonawczy wystawiony przeciwko osobie fizycznej wpisuje się do rejestru dłużników niewypłacalnych dłużnika, który w terminie 30 dni od daty wezwania do spełnienia świadczenia nie zapłacił należności stwierdzonej tytułem wykonawczym.

Sposób przedstawienia praw przedsiębiorcy, może wpływać na zachowania konsumentów, np. poszukiwanie regulacji prawnych, które kształtują konkretne prawa wierzyciela, czy też zaniechanie tych poszukiwań. Natomiast w ocenianej sprawie konsument otrzymując wezwanie o przytoczonej wcześniej treści był informowany, iż w sytuacji zapadnięcia wyroku sądowego nie będzie miał żadnego wpływu na umieszczenie jego danych w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych. Z treści wynikało, iż wpis do ww. rejestru dokonywany jest automatycznie. Jednak nie jest to zgodne z przepisem art. 56 ww. ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym. Brak pełnej informacji o prawie do otrzymania wezwania do zapłaty po zapadnięciu wyroku powoduje, iż konsumenci mogli obawiać się, że jeżeli nie zapłacą zobowiązania w terminie zakreślonym w wezwaniu, nie będą mieli już możliwości dokonania spłaty zobowiązania bez narażenia się na umieszczenie danych w ww. Rejestrze.

Przepisy prawne nie przewidują wprost obowiązku przedsiębiorcy w zakresie udzielenia konsumentowi informacji dotyczących konsekwencji prawnych w postaci możliwości zamieszczenia danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych wynikających z braku realizacji przez niego świadczeń pieniężnych stwierdzonych prawomocnym wyrokiem sądowym. Jednakże jeżeli przedsiębiorca decyduje się przekazać takie informacje, wówczas zobowiązany jest przekazać je w sposób zapewniający ich zgodność z obowiązującymi przepisami prawa. Uwzględniając, iż informacje podawane przez przedsiębiorcę pozostawały w sprzeczności z prawem, działanie przedsiębiorcy należy uznać za bezprawne. Jednocześnie treść informacji umieszczonych w wezwaniach kierowanych do konsumentów nie spełniała wymogu pełnej i rzetelnej informacji.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należało stwierdzić, iż SAF stosując zakwestionowaną praktykę naruszył obowiązek udzielania rzetelnej i pełnej informacji. W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki, tj. bezprawność działania przedsiębiorcy oraz naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym SAF naruszył art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka dokonała modyfikacji treści w wysyłanych wezwaniach do konsumentów. Z treści przedstawionych wyjaśnień wynika, iż z dniem 8.04.2010r. dokonana została zmiana treści wezwań poprzez zaprzestanie powoływania się na prawo przedsiębiorcy do umieszczenia danych dłużnika w Rejestrze

Dłużników Niewypłacalnych. Zakwestionowane informacje zostały zastąpione przez odesłanie do możliwości wpisania danych dłużników do rejestru prowadzonego przez Biuro Informacji Kredytowej. Dodatkowo podawane są dane ustawy, która określa zasady prowadzenia przedmiotowego rejestru. Wyjaśnienia zostały potwierdzone przykładowymi wezwaniami zawierającymi zapisy:

„Jeżeli dług nie zostanie zapłacony w powyższym terminie mogą zostać podjęte następujące działania w celu jego wyegzekwowania:

- Zarekomendujemy wystąpienie w imieniu wierzyciela na drogę postępowania sądowego, a po uzyskaniu tytułu wykonawczego może zostać rozpoczęta egzekucja komornicza z majątku dłużnika.

- Ponadto zawiadamiamy, że wierzyciel ... dokonał / lub może dokonać wpisu dłużnika do KRAJOWEGO REJESTRU DŁUGÓW – BIURO INFORMACJI GOSPODARCZEJ S.A. (na podstawie „ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczej” z dnia 14-02-2003 Dz. U. Z dnia 25-03-2003 – www.krd.pl) co może uniemożliwić: zawieranie umów kredytowych np. zakupów na raty, zawieranie umów z innymi operatorami komórkowymi” (dowód: karta nr 296).

„Ważne Nowa ustawa o BIG w znaczny sposób ułatwia odzyskiwanie należności. BIG ściśle współpracuje z Biurem Informacji Kredytowej oraz ze Związkiem Banków Polskich. Dla dłużnika może to oznaczać kłopoty, mogące trwać nawet 10 lat, z uzyskaniem pożyczki, kredytu, zakupów na raty, czy chociażby z zakupem telefonu, internetu oraz telewizji kablowej” (dowód: karta nr 303).*

„Ważne W dniu 14 czerwca b.r. weszła w życie nowa Ustawa o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz.U. z dnia 14 maja 2010r.) Nowa Ustawa o BIG w znaczny sposób ułatwi odzyskanie należności. BIG ściśle współpracuje z Biurem Informacji Kredytowej oraz ze Związkiem Banków Polskich. W efekcie Rejestr BIG codziennie przeszukują banki i firmy z każdego sektora gospodarki” (dowód: karta nr 305).

Biorąc pod uwagę powyższe, data 8.04.2010r. została przyjęta jako data zaniechania stosowania zakwestionowanej praktyki.

W świetle ww. okoliczności orzeczono jak w punkcie III sentencji niniejszej decyzji.

IV.

W zakresie punktu IV sentencji decyzji oceniana praktyka dotyczyła wskazywania w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z których wynikało, iż zamieszczenie danych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych spowoduje brak możliwości ubiegania się o kredyt bankowy, brak możliwości korzystania z ratalnego systemu sprzedaży, brak możliwości dokonywania transakcji z odroczonym terminem płatności, co wprowadzało konsumentów w błąd, co do skutków wynikających z przeprowadzenia przedmiotowych działań, poprzez jednoznaczne stwierdzenie, iż sam fakt umieszczenia danych konsumentów w ww. Rejestrze pozbawi ich możliwości korzystania z ww. usług, co naruszało obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz było sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym było sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 i 3 uokik.

Jak zostało wskazane w części zawierającej opis ustaleń faktycznych niniejszej sprawy, w pismach kierowanych do konsumentów przedsiębiorca posługiwał się następującymi zapisami:

„Otrzymanie prawomocnego wyroku będzie wiązało się z zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych prowadzonym przez Krajowy Rejestr Sądowy na podstawie ustawy z dnia 20.08.1997 r. (Dz.U.2001.17.209).

Informujemy o konsekwencjach z tym związanych:

- *brak możliwości ubiegania się o kredyt bankowy;*
- *brak możliwości korzystania z ratalnego systemu sprzedaży;*
- *brak możliwości dokonywania transakcji z odroczonym terminem płatności”.*

Dokonując oceny, czy dana praktyka jest sprzeczna z dobrymi obyczajami należy ją badać pod kątem celu, a także sposobu jej stosowania. Powyższe informacje przekazywane przez przedsiębiorcę w sposób oznajmujący określały konsekwencje, jakie spotkają konsumenta w sytuacji, gdy jego dane zostaną wpisane do Rejestru Dłużników Niewypłacalnych. Zdaniem Prezesa UOKiK oceniając podawane konsumentom informacje należy badać, w jaki sposób są one przekazywane oraz jaki jest ich cel. Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu jest zbieżne z orzecznictwem przytoczonym w uzasadnieniu decyzji w zakresie punktu I sentencji decyzji. Tym samym należy ocenić, czy informacje te miały na celu przekazanie konsumentom rzetelnej i pełnej informacji w przedmiotowym zakresie, czy też zamiarem przedsiębiorcy było wprowadzenie w błąd konsumentów w zakresie przytoczonych w pismach kierowanych do nich konsekwencji związanych z zamieszczenia danych dłużnika (konsumenta) w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, co skutkowało naruszeniem interesów konsumentów.. Niewątpliwie podejmowanie czynności nawet zgodnych z prawem, ale w celu sprzecznym z zasadami współżycia społecznego stanowi działanie bezprawne w rozumieniu art. 24 uokik. W efekcie ocenianego w niniejszej sprawie zachowania przedsiębiorcy, konsument miał obawy co do ograniczeń finansowych, które mogły wystąpić w kolejnych latach. Konsument analizując otrzymane informacje mógł mieć obawy, iż w momencie wpisania jego danych do Rejestru Dłużników Niewypłacalnych nie będzie mógł zawierać umów o kredyt bankowy, nabywać produktów finansowych kredytem udzielonym w systemie ratalnym, a także dokonywać transakcji z odroczonym terminem płatności. Należy podkreślić, iż konsekwencje wskazane przez przedsiębiorcę ww. wezwaniu nie wynikają z żadnych przepisów prawa, a więc konsumenci nie muszą być na nie narażeni. Każdy podmiot działający na rynku określa własne kryteria oceny sytuacji finansowej konsumentów z którymi zawrze umowy. Wzbudzenie u konsumenta nawet hipotetycznej obawy co do ograniczeń, z jakimi może się spotkać w sytuacji chęci dokonania zakupu w tzw. systemie sprzedaży ratalnej należy uznać za wystarczająco silne oddziaływanie, aby wpłynęło ono na podjęcie decyzji o spełnieniu żądanego świadczenia zgodnie z wolą Spółki. Dlatego też Prezes Urzędu uznał, iż przedmiotowa praktyka naruszała dobre obyczaje. Informowanie konsumentów o ewentualnych konsekwencjach niedokonania zapłaty z tytułu powstałego zobowiązania, w sposób stwierdzający pewność, a więc przesadzający o zaistnieniu konkretnych sytuacji, które mają bezpośredni związek z sytuacją ekonomiczną konsumentów w kolejnych latach dotyczącą niemożliwości zawierania wymienionych umów, naruszało dobre obyczaje. Takie zachowanie przedsiębiorcy, który przekazywał wprowadzające w błąd informacje zagrażało interesom konsumentów, gdyż mogło skutkować rezygnacją konsumentów z ubiegania się o udzielenie kredytu bankowego, korzystanie z ratalnego systemu sprzedaży oraz dokonywanie transakcji z odroczonym terminem płatności. Tym samym, zachowanie to stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust.1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Jak stwierdzono powyżej, przedsiębiorca kierując do konsumentów zawiadomienia nie ma obowiązku informowania konsumentów o zagrożeniach, jakie wynikają z niespełnienia

świadczenia stwierdzonego prawomocnym wyrokiem sądowym. Przepisy prawne nie przewidują wprost obowiązku przedsiębiorcy w ww. zakresie. Jednakże przedsiębiorca, który decyduje się przekazać takie informuje, zobowiązany jest przekazać je w sposób zapewniający ich zgodność z obowiązującymi przepisami prawa. W przeciwnym razie działanie przedsiębiorcy należy uznać za bezprawne. Ponadto, zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.), przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów. Przekazywanie przez przedsiębiorcę informacji w sposób nierzetelny i niepełny w celu wymuszenia na konsumentach działań zgodnych z oczekiwaniami przedsiębiorcy z całą pewnością można uznać za działanie nieuczciwe, a tym samym naruszające dobre obyczaje. W konsekwencji takie działanie przedsiębiorcy należy uznać za bezprawne. W przedmiotowej sprawie przedsiębiorca podawał konsumentom informacje o konsekwencjach, jakie wiążą się z zamieszczeniem danych osobowych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych. Jednak sposób w jaki przedsiębiorca podawał te informacje wskazywał na pewność zaistnienia opisanych konsekwencji. Konsument czytając otrzymane informacje mógł mieć pewność, iż w sytuacji nie dokonania zapłaty kwoty żądanej przez przedsiębiorcę, nie będzie mógł ubiegać się o kredyt bankowy, nie będzie mógł korzystać z ratalnego systemu sprzedaży, a także nie będzie mógł dokonywać transakcji z odroczonym terminem płatności. Opisane okoliczności faktycznie mogłyby zaistnieć, jednak przedsiębiorca nie może o tym przesądzać na tym etapie sprawy. Biorąc pod uwagę powyższe przesłanki, podane informacje nie mogą zostać uznane za pełne i rzetelne. Przedsiębiorca prowadzący działalność polegającą na doprowadzaniu do spłaty powstałych zobowiązań finansowych może przestrzegać o prawdopodobieństwie zaistnienia określonych zdarzeń w przyszłości, jednak w badanej sprawie przesądził o konsekwencjach, jakie spotkają konsumentów. Przez podawanie konsumentom powyższych informacji w sposób tendencyjny w zakresie skutków wynikających z umieszczenia ich danych w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, przedsiębiorca naruszył obowiązek udzielania rzetelnych i pełnych informacji.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należało stwierdzić, iż ww. działanie SAF stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a także naruszało obowiązek udzielania rzetelnej i pełnej informacji. W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki, tj. bezprawność działania przedsiębiorcy oraz naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym SAF naruszył art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka dokonała modyfikacji treści wezwań kierowanych do konsumentów. Z treści przedstawionych wyjaśnień wynika, iż zmiana została dokonana z dniem 8.04.2010r. Polegała ona na zaprzestaniu powoływania się na prawo do umieszczenia danych dłużnika w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, a także wynikających z tego konsekwencji.

W celu udokumentowania nowych informacji jakie przekazuje konsumentom Spółka dostarczyła przykładowe wezwanie:

„Jeżeli dług nie zostanie zapłacony w powyższym terminie mogą zostać podjęte następujące działania w celu jego wyegzekwowania:

- Zarekomendujemy wystąpienie w imieniu wierzyciela na drogę postępowania sądowego, a po uzyskaniu tytułu wykonawczego może zostać rozpoczęta egzekucja komornicza z majątku dłużnika.

- Ponadto zawiadamiamy, że wierzyciel ... dokonał / lub może dokonać wpisu dłużnika do KRAJOWEGO REJESTRU DŁUGÓW – BIURO INFORMACJI GOSPODARCZEJ S.A. (na podstawie „ustawy o udostępnianiu informacji gospodarczej” z dnia 14-02-2003 Dz. U. Z dnia 25-03-2003 – www.krd.pl) co może uniemożliwić: zawieranie umów kredytowych np. zakupów na raty, zawieranie umów z innymi operatorami komórkowymi” (dowód: karta nr 296).

Na podstawie powyżej przytoczonego zapisu konsument jest informowany o konsekwencjach, które mogą wystąpić w sytuacji, gdy nie zostanie spełnione świadczenie wynikające z wezwania. Sposób podania tych informacji jest jednoznaczny oraz umożliwia weryfikację ich skutków w oparciu o przepisy prawa. Analiza powyżej przytoczonego zapisu wykazała, iż jego stosowanie przez przedsiębiorcę nie narusza przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Spółka stosuje nowe treści wezwań od dnia 8.04.2010r., tym samym dzień ten został przyjęty, jako data zaniechania stosowania zakwestionowanej praktyki.

W świetle ww. okoliczności orzeczono jak w punkcie IV sentencji niniejszej decyzji.

V.

W zakresie punktu V sentencji decyzji oceniana praktyka dotyczyła kierowania do konsumentów pism zawiadamiających o wszczęciu postępowania sądowego lub wszczęciu procedury egzekucyjno-sądowej, co zostało uznane za wprowadzające w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż zostało wszczęte postępowanie sądowe lub egzekucyjne oraz powodowanie tym samym stanu obawy o swoje dobra oraz wywierało presję psychiczną prowadzącą do działania zgodnego z wolą Spółki, oraz zostało uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym za sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 i 3 uokik.

Do konsumentów kierowane były pisma zatytułowane: „Zawiadomienie o wszczęciu postępowania sądowego” oraz „Wszczęcie procedury egzekucyjno sądowej”.

Dokonując oceny, czy dana praktyka jest sprzeczna z dobrymi obyczajami należy ją badać pod kątem celu, a także sposobu jej stosowania. Ocena treści ww. pism pozwoliła na stwierdzenie, iż były one jedynie zawiadomieniami o powstałych zaległościach i wezwaniach do zapłaty, natomiast nie powodowały wszczęcia postępowań, czy to sądowych, czy też egzekucyjnych. W przedmiotowym przypadku Spółka tytułując pisma kierowane do konsumentów powyższymi określeniami, wprowadzała ich w błąd sugerując, że zostało wszczęte postępowanie sądowe lub, że wszczęta została procedura egzekucyjno-sądowa. Użycie przytoczonych określeń podnosiło wagę pism otrzymywanych przez konsumentów. Fakt otrzymania wezwania od innego przedsiębiorcy niż wierzyciel było dla konsumenta przesłanką dodatkowo uwiarygodniającą fakt, iż może to być postępowanie sądowe lub egzekucyjne. Ww. sformułowania należało uznać za działanie wprowadzające w błąd poprzez powodowanie u konsumentów wrażenia, iż zostało wszczęte postępowanie egzekucyjne i powodowanie tym samym stanu obawy o swoje dobra oraz wywieranie presji psychicznej do działania zgodnego z wolą Spółki, a tym samym za działanie naruszające dobre obyczaje. Powyższe zachowanie przedsiębiorcy zagrażało interesom konsumentów, gdyż byli oni wprowadzani w błąd, co do ich rzeczywistej sytuacji prawnej, a tym samym mogło wpływać negatywnie na dalsze podejmowane przez nich działania mające na celu ochronę ich praw. Tym samym, działanie to stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust.1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu jest zbieżne ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów wyrażonym w wyroku z dnia 20 lutego 2007 r. (sygn. akt XVII Ama 95/05): „*Nie można także zgodzić się z odwołaniem w części kwestionującej spełnienie ustawowych przesłanek do uznania za praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów poprzez tytułowanie pism kierowanych do konsumentów "informacja o wszczęciu procedury egzekucyjnej" oraz wysyłanie do konsumentów wypełnionych formularzy pozwów, które nie zostały złożone w sądzie. Trzeba przyznać rację Prezesowi UOKiK, który uznał tego rodzaju praktykę za wprowadzającą konsumentów w błąd co do etapu czynności egzekucyjnej, a chęć wywołania przez powoda efektu zastraszenia dłużników nie powinna budzić wątpliwości*”.

Należy zaznaczyć, iż przepisy prawne nie przewidują wprost obowiązku przedsiębiorcy w zakresie udzielenia konsumentowi informacji o przysługujących przedsiębiorcy uprawnieniach w związku z brakiem realizacji przez konsumenta zaciągniętych przez niego zobowiązań pieniężnych. Zgodnie z obowiązującymi przepisami przedsiębiorca ma prawo wezwać dłużnika do dobrowolnego spełnienia żądanego świadczenia pieniężnego. Jednakże nadawanie takim pismom innego znaczenia niż one faktycznie mają, należy uznać za naruszające dobre obyczaje. Za pośrednictwem sformułowań pełniących rolę tytułów pism, konsumenci otrzymują informacje, które są przez nich odbierane jako określenie etapu podjętych przez przedsiębiorcę działań. Użycie tytułu pisma „zawiadomienie o wszczęciu postępowania sądowego” oraz „wszczęcie procedury sądowej” wskazuje, iż czynności podjęte przez przedsiębiorcę doprowadziły do wszczęcia postępowania sądowego, a nawet wszczęcia egzekucji sądowej. Należy w tym miejscu podkreślić, iż w przypadku, gdy pomimo obowiązku wynikającego z przepisów prawnych, przedsiębiorca decyduje się przekazać takie informacje, zobowiązany jest przekazać je w sposób odpowiadający prawdzie, rzetelny i pełny. Zgodnie bowiem z art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.), przedsiębiorca powinien wykonywać działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów. Przekazywanie przez przedsiębiorcę informacji w sposób nierzetelny i niepełny w celu wymuszenia na konsumentach działań zgodnych z oczekiwaniami przedsiębiorcy z całą pewnością można uznać za działanie nieuczciwe, a tym samym naruszające dobre obyczaje. W konsekwencji takie działanie przedsiębiorcy należy uznać za bezprawne.

Na podstawie powyższych ustaleń Prezes Urzędu stwierdził, iż przypisywanie zwykłym wezwaniom do zapłaty znaczenia innego, niż faktycznie one miały, naruszało dobre obyczaje oraz naruszało obowiązek udzielania konsumentom, pełnej rzetelnej informacji o faktycznym znaczeniu prawnym podejmowanych przez Spółkę czynności mających na celu wyegzekwowanie świadczeń pieniężnych wynikających zaciągniętych przez konsumentów zobowiązań.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należało stwierdzić, iż ww. działanie SAF stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a także naruszało obowiązek udzielania rzetelnej i pełnej informacji. W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki, tj. bezprawność działania przedsiębiorcy oraz naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym SAF naruszył art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka dokonała modyfikacji brzmienia wysyłanych wezwań do konsumentów. Zakwestionowane zapisy zostały zastąpione sformułowaniami informującym o możliwości wszczęcia postępowania sądowego. Faktem jest, iż w przypadku niedokonania zapłaty przez dłużnika zobowiązania pieniężnego, wierzyciel ma prawo do wytoczenia powództwa i dochodzenia należności pieniężnych na drodze sądowej. Tym samym zostało stwierdzone, iż używanie przez Spółkę w pismach kierowanych do konsumentów sformułowań informujących o możliwości wszczęcia postępowania sądowego nie narusza przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Dokonanie zmiany treści pism, zostało udokumentowane poprzez przedstawienie przykładowych wezwań zawierających zapisy: „Zawiadomienie o możliwości przekazania sprawy na drogę postępowania sądowego” (dowód: karta nr 301). „WEZWANIE DO ZAPŁATY” (dowód: karta nr 302). „ZAWIADOMIENIE O MOŻLIWOŚCI WSZCZĘCIA POSTĘPOWANIA SĄDOWEGO* (zgodnie z art. 485, 776 oraz 777 K.P.C.)” (dowód: karta nr 303), „Zawiadomienie o możliwości przekazania sprawy na drogę postępowania sądowego**” (dowód: karta nr 305).

Dodatkowo Spółka wyjaśniła, iż zapis „Zawiadomienie o przekazaniu sprawy na drogę postępowania sądowego” ostatecznie został zastąpiony nową treścią z dniem 12.01.2011r. Tym samym data ta została uznana za zaniechanie stosowania zakwestionowanej praktyki.

W świetle ww. okoliczności orzeczono jak w punkcie V sentencji niniejszej decyzji.

VI.

W zakresie punktu VI sentencji decyzji oceniana praktyka dotyczyła podawania w pismach wzywających konsumentów do zapłaty informacji, z których wynikało, iż brak spłaty zadłużenia spowoduje zgłoszenie sprawy na Policję w celu ścigania z art. 121 Kodeksu Wykroczeń*, co skutkować będzie lub może karą grzywny (do 5 tys zł) lub aresztu (do 30 dni), co wzbudzało u konsumentów poczucie lęku o dobra osobiste oraz stanowiło bezprawną groźbę mającą na celu wymuszenie określonego rozporządzenia swoim majątkiem, co zostało uznane za naruszające obowiązek udzielania konsumentom rzetelnej i pełnej informacji oraz za sprzeczne z dobrymi obyczajami, a tym samym za sprzeczne z art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 2 i 3 uokik.

Jak zostało wskazane w części zawierającej opis ustaleń faktycznych niniejszej sprawy, w pismach kierowanych do konsumentów przedsiębiorca posługiwał się następującymi zapisami:

„Informujemy, że zgłosimy sprawę na POLICJĘ w celu ścigania z art. 121 Kodeksu Wykroczeń*, co skutkować będzie karą grzywny (do 5tys.zł) lub aresztu (do 30 dni)”.

„Informujemy, że zgłosimy sprawę na POLICJĘ w celu ścigania z art. 121 Kodeksu Wykroczeń*, co skutkować może karą grzywny (do 5tys.zł) lub aresztu (do 30 dni)”.

Dokonując oceny, czy dana praktyka jest sprzeczna z dobrymi obyczajami należy ją badać pod kątem celu, a także sposobu jej stosowania. Art. 121 § 1 ww. Kodeksu wykroczeń stanowi, iż kto, pomimo nieuiszczenia dwukrotnie nałożonej na niego kary pieniężnej określonej w taryfie, po raz trzeci w ciągu roku bez zamiaru uiszczenia należności wyłudza przejazd kolejną lub innym środkiem lokomocji, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. Zgodnie z art. 19 tej ustawy, kara aresztu trwa najkrócej 5, najdłużej 30 dni; wymierza się ją w dniach. Natomiast zgodnie z art. 24 § 1 ww. ustawy grzywnę wymierza się w wysokości od 20 do 5.000 złotych, chyba że ustawa stanowi inaczej. Jeżeli za wykroczenie

popelnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wymierzono karę aresztu, orzeka się obok tej kary również grzywnę, chyba że orzeczenie grzywny nie byłoby celowe. Wymierzając grzywnę, bierze się pod uwagę dochody sprawcy, jego warunki osobiste i rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

W pismach kierowanych do konsumentów przedsiębiorca zamieszcza informacje dotyczące zgłoszenia sprawy na Policję w celu ścigania z art. 121 Kodeksu wykroczeń, co skutkować będzie karą grzywny lub aresztu. Sposób sformułowania tej informacji wskazuje, iż brak spłaty przez konsumenta zadłużenia spowoduje zgłoszenie sprawy na Policję celem ścigania z art. 121 Kodeksu wykroczeń, a w konsekwencji ukaranie konsumenta karą grzywny lub aresztu. Należy podkreślić, iż przedsiębiorca nie określa, o jakim wykroczeniu mowa jest w art. 121 Kodeksu wykroczeń, jakie przesłanki muszą zaistnieć, aby można postawić konsumentowi zarzut popełnienia wykroczenia z art. 121 Kodeksu wykroczeń. Przedsiębiorca wskazuje jedynie kary, jakie zostaną (mogą zostać) wymierzone konsumentowi na skutek zgłoszenia przez przedsiębiorcę sprawy na Policję. Tym samym, informacje te wskazują, iż zagrożenie ww. sankcjami karnymi związane jest z brakiem realizacji świadczenia pieniężnego żadanego przez przedsiębiorcę, nie zaś z popełnieniem wykroczenia polegającego na wyłudzeniu kolejnego darmowego przejazdu koleją lub innymi środkami lokomocji. Jednocześnie przekazywana informacja sugeruje, iż zgłoszenie przez przedsiębiorcę sprawy na Policję jest wystarczające do ukarania konsumenta, gdy tymczasem oceny, czy w konkretnym przypadku doszło do popełnienia wykroczenia z art. 121 kodeksu wykroczeń dokonuje właściwy w sprawie sąd, po przeprowadzeniu postępowania sądowego, który jednocześnie decyduje o rodzaju i wymiarze kary. W ocenie Prezesa UKOKiK omówiony powyżej sposób konstruowania informacji jest nieuprawniony, gdyż wskazuje, iż brak realizacji spłaty zadłużenia przez konsumenta skutkować będzie sankcjami o charakterze karnym. Taki sposób sformułowania informacji ma na celu wymuszenie na konsumencie spłaty zadłużenia, przy czym sposób jej zredagowania wzbudza u konsumenta poczucie lęku o jego dobra osobiste. Wywołuje u niego poczucie nieuchronności poniesienia konsekwencji w postaci pozbawienia wolności, w związku z wymierzeniem kary aresztu bądź poniesienia dotkliwych konsekwencji finansowych w przypadku wymierzenia kary grzywny. Zdaniem Prezesa UOKiK intencja przedsiębiorcy zastraszenia konsumentów poprzez kwierowanie pism o wyżej wspomnianej treści nie może budzić żadnych wątpliwości. Dlatego też, informacja ta może zostać odebrana jako groźba, która ma na celu wymuszać na konsumencie określonego rozporządzenia swoim majątkiem. Podanie w sposób jednoznaczny informacji o sankcjach karnych, jakie dotkną (mogą dotknąć) konsumentów w związku z zaniechaniem spełnienia świadczenia żadanego przez przedsiębiorcę, wywołują u konsumentów realny stan zagrożenia poniesienia ww. sankcji karnych. Dlatego też przedmiotowa groźba, jako wywołująca realny stan obawy, stanowi naruszenie dobrych obyczajów, a tym samym bezprawną praktyką.

Powyższe stanowisko Prezesa Urzędu jest zbieżne ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w Warszawie - Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów zawartym w wyroku z dnia z dnia 20 lutego 2007 r. (sygn. akt XVII Ama 95/05). W przedmiotowym wyroku Sąd wyraził pogląd, iż należy krytycznie ocenić praktykę „*polegającą na zamieszczaniu w pismach kierowanych do konsumentów informacji dotyczących możliwości złożenia do prokuratury zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa przez dłużnika. Przekonywająco Prezes UOKiK powołał wzory pism [...], w których jest o tym mowa, bez podania nazwy przestępstwa, za to ze wskazaniem zagrożenia poprzez podanie wymiaru kary pozbawienia wolności od 6 miesięcy do 8 lat. Nie ma podstaw do domniemania, że dłużnicy dopuścili się naruszenia prawa karnego i faktycznie grozi im odpowiedzialność karna. Intencja ich zastraszenia*

poprzez kierowanie pism o tak określonej treści jest, w ocenie Sądu, oczywista". W sprawie będącej przedmiotem niniejszego postępowania sposób redakcji zakwestionowanych treści miał również cechy zastraszenia, wzbudzenia lęku o dobra osobiste oraz wymuszenie na konsumentie określonego rozporządzenia majątkiem. Powołanie się przez przedsiębiorcę na istnienie realnego zagrożenia karą aresztu, należało uznać za czynnik silnie wpływający na podjęcie przez konsumenta decyzji o spłacie zadłużenia, bez np. pozostawienia sporu dotyczącego istnienia zobowiązania pieniężnego, jego wysokości do rozstrzygnięcia przez właściwy sąd cywilny.. Wywoływanie, w sposób wyżej opisany, u konsumenta obawy o pozbawienie go wolności, należało uznać za działanie naruszające dobre obyczaje. Działanie to zagrażało interesom konsumentów, którzy mogli podejmować decyzje zgodne z oczekiwaniami Spółki pod wpływem lęku wywołanego przez przedsiębiorcę. W konsekwencji omawiane działanie przedsiębiorcy należało uznać za czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Dodatkowo przedsiębiorcy postawiony został zarzut, iż powyżej przytoczone postanowienia pism naruszają obowiązek udzielania konsumentom pełnych i rzetelnych informacji. Przepisy prawne nie przewidują wprost obowiązku przedsiębiorcy w zakresie udzielenia konsumentowi informacji dotyczących konsekwencji prawnych wynikających z braku realizacji przez niego świadczeń pieniężnych z tytułu kar pieniężnych nałożonych na niego za przejazd bez ważnego biletu. Jednakże przedsiębiorca, który dochodzi roszczeń z ww. tytułu, który decyduje się przekazać takie informuje, zobowiązany jest przekazać je w sposób zapewniający ich zgodność z obowiązującymi przepisami prawa. W przeciwnym razie działanie przedsiębiorcy należy uznać za bezprawne. Ponadto, zgodnie z art. 17 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2010 r. Nr 220, poz. 1447 ze zm.), przedsiębiorca wykonuje działalność gospodarczą na zasadach uczciwej konkurencji i poszanowania dobrych obyczajów oraz słuszych interesów konsumentów. Przekazywanie przez przedsiębiorcę informacji w sposób nierzetelny i niepełny w celu wymuszenia na konsumentie działań zgodnych z oczekiwaniami przedsiębiorcy z całą pewnością można uznać za działanie sprzeczne z interesami konsumentów, a także nieuczciwe, a tym samym naruszające dobre obyczaje.

Jak wynika z art. 121 Kodeksu wykroczeń, kto, pomimo nieuiszczenia dwukrotnie nałożonej na niego kary pieniężnej określonej w taryfie, po raz trzeci w ciągu roku bez zamiaru uiszczenia należności wyłudza przejazd koleją lub innym środkiem lokomocji, podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny. W niniejszym przypadku, przedsiębiorca formułuje informacje w taki sposób, iż konsument w sposób jednoznaczny nie ma możliwości ustalenia, w związku z zaistnieniem jakich okoliczności jest zagrożony karą grzywny lub aresztu. Konsument może odebrać przytoczone sformułowania w taki sposób, iż zagrożenie wymienionymi konsekwencjami dotyczy niespełnienia świadczenia żadanego przez SAF, a nie wyłudzenia kolejnego (trzeciego) darmowego przejazdu koleją lub innym środkiem lokomocji. W opinii Prezesa Urzędu, konsumenci nie są informowani o okolicznościach, jakie muszą zaistnieć, aby wystąpiły opisane konsekwencje (sankcje karne), a więc, o tym, iż zagrożenia te wynikają z wyłudzenia przez konsumenta kolejnego darmowego przejazdu koleją lub innym środkiem lokomocji. Tym samym, poprzez użycie ww. sformułowań, Spółka naruszyła obowiązek udzielania konsumentom pełnych i rzetelnych informacji.

Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności należało stwierdzić, iż ww. działanie SAF stanowiło czyn nieuczciwej konkurencji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 ustawy o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji, a także naruszało obowiązek udzielania rzetelnej i pełnej informacji.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki, tj. bezprawność działania przedsiębiorcy oraz naruszenie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów. Tym samym SAF naruszył art. 24 ust. 1 i 2 pkt 2 i 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

W czasie trwania niniejszego postępowania Spółka dokonała modyfikacji zapisów w wysyłanych pismach do konsumentów w omawianym zakresie. Od dnia 4.01.2011r. stosowany jest zapis „*W przypadku wyłudzenia przejazdu spełniającego przesłanki z art. 121 Kodeksu wykroczeń sprawa może być skierowana na Policję w celu ścigania z w/w przepisu, co spowoduje zagrożenie nałożenia kary aresztu (najkrócej 5 dni, najdłużej 30 dni) lub ograniczenia wolności lub grzywny (maksymalnie do 5 tys zł)*” (dowód: karta nr 288). Dodatkowo zmianę treści udokumentowano wezwaniem do zapłaty o powyżej przytoczonej nowej treści dotyczącej art. 121 ww. Kodeksu wykroczeń (dowód: karta nr 314).

Z powyżej przytoczonej treści w sposób bezpośredni wynikają uprawnienia przedsiębiorcy oraz potencjalne zagrożenie konsekwencjami określonymi w ustawie Kodeks wykroczeń w przypadku popełnienia wykroczenia, o którym mowa w art. 121 Kodeksu wykroczeń. Konsument nie jest już informowany, iż wystarczające jest skierowanie sprawy na Policję, aby mogła mu grozić kara grzywny lub aresztu. Tym samym należało stwierdzić, iż przedsiębiorca zaniechał stosowania zakwestionowanej praktyki z dniem 4.01.2011r.

W świetle ww. okoliczności orzeczono jak w punkcie VI sentencji niniejszej decyzji.

VII.

W zakresie punktu VII sentencji decyzji oceniana praktyka polegała na stosowaniu w zawieranych z konsumentami ugodach postanowienia wzorców umów, które zostało wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ ustawy Kodeks postępowania cywilnego: „*Równocześnie strony ustalają, iż sądem właściwym do rozstrzygania wszelkich sporów pomiędzy stronami wynikających z przedmiotowej ugody będzie Sąd w Będzinie*”, a poprzez to z art. 24 ust. 1 i 2 pkt. 1 uokik.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że Prezes Urzędu może stwierdzić stosowanie przez przedsiębiorcę praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów polegającej na posługiwaniu się postanowieniem wzorca umownego, które zostało wpisane do rejestru, bez względu na to, czy wpis dotyczy tego przedsiębiorcy, przeciwko któremu jest prowadzone postępowanie, czy też nie (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 19 grudnia 2003r. w sprawie o sygn. akt III CZP 95/03, Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 29 września 2005r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 381/05, Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z dnia 2 grudnia 2005r. w sprawie o sygn. akt VI ACa 760/05). Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (zwanego dalej także SOKiK) wyrażonym w wyroku z dnia 25 maja 2005r. (sygn. akt XVII Ama 46/04), dla uznania, iż określona klauzula jest niedozwolonym postanowieniem umownym wpisanym do rejestru klauzul niedozwolonych wystarczy stwierdzenie, że mieści się ona w hipotezie klauzuli wpisanej do rejestru i nie jest konieczna literalna zgodność porównywanych klauzul. Czynnikiem przesądzającym o podobieństwie dwóch klauzul powinien być zatem zamiar, cel, jakiemu ma służyć kwestionowane postanowienie. Jeśli cel utworzenia spornej klauzuli odpowiada celowi sformułowania klauzuli uznanej za niedozwoloną, oba zapisy można uznać za tożsame. Trafność wyżej opisanego stanowiska potwierdził również Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2006r. (sygn. akt III SZP 3/06).

Przyjęcie zasady formalnej jawności rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone oznacza, że od chwili wpisania do niego określonego postanowienia

zakazane jest stosowanie tożsamyh postanowień w obrocie konsumenckim i nikt nie może zasłaniać się nieznaną jakością dokonanych wpisów. Rejestr postanowień wzorców umów uznanych za niedozwolone jest prowadzony przez Prezesa Urzędu. Rejestr ten jest powszechnie dostępny w wersji elektronicznej na stronie internetowej Urzędu. Powyższe uzasadnia stwierdzenie, że przedsiębiorca był z mocy prawa zobowiązany do powstrzymania się od stosowania ww. postanowienia, które uznano za tożsame z postanowieniami wpisanymi do rejestru.

Kwestionowane postanowienie oraz postanowienia poniżej przytoczone wpisane do rejestru, pomimo różnic w sformułowaniu treści, mają tożsamy charakter, a skutek ich stosowania jest identyczny.

Postanowienie przytoczone poniżej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 21.08.2002r. (sygn. akt XVII Amc 50/01) przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 14 sierpnia 2003r. pod numerem 76: *„Strony wykorzystają wszelkie możliwości do polubownego rozwiązania ewentualnych spraw wynikających z niniejszej umowy. Sprawy wymagające rozstrzygnięcia sądowego będą prowadzone przed Sądem Rejonowym w Tychach lub przed Sądem Okręgowym w Katowicach”*.

Postanowienie przytoczone poniżej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 24.05.2007r. sygn. akt XVII Amc 67/06 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 4.09.2007r. pod numerem 1259: *„Wszelkie ewentualne spory mogące powstać przy wykonywaniu postanowień niniejszej umowy strony poddadzą rozstrzygnięciu Sądowi Rejonowemu właściwemu dla siedziby Pośrednika”*.

Postanowienie przytoczone poniżej zostało uznane za niedozwolone wyrokiem z dnia 30.04.2007r. sygn. akt XVII Amc 66/06 przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów, a następnie wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych w dniu 4.09.2007r. pod numerem 1255: *„W sprawach nie uregulowanych w tej umowie, stosuje się przepisy Kodeksu Cywilnego, a ewentualne spory będą rozstrzygane przez Sąd właściwy ze względu na siedzibę firmy”*.

Oceniane postanowienie wzorca umowy stosowane przez przedsiębiorcę podobnie jak i ww. postanowienia wpisane do rejestru, na zasadzie wyłączności narzucały konsumentowi rozpoznanie sprawy przez sąd wskazany przez przedsiębiorcę, który zgodnie z ustawą nie zawsze będzie sądem właściwym miejscowo. Przykładowo w sprawach dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od konsumenta z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, zgodnie z właściwością ogólną sądu, sądem właściwym byłby sąd miejsca zamieszkania konsumenta (art. 27 k.p.c.), natomiast zgodnie z właściwością przemienną sądu, sądem właściwym byłby sąd miejsca wykonania umowy (art. 34 k.p.c.). Tym samym, zarówno kwestionowane postanowienie, jak i przytoczone postanowienia wpisane do rejestru niedozwolonych postanowień umownych, mogą wyłączać rozpoznanie sprawy zarówno przez sąd właściwy według właściwości ogólnej, jak i przemiennej zgodnie z przepisami kodeksu postępowania cywilnego. W związku z powyższym, postanowienia te spełniają przesłanki niedozwolonej klauzuli umownej, o której mowa w art. 385(3) pkt 23 k.c. Zgodnie bowiem z powołanym przepisem, postanowienia narzucające rozpoznanie sprawy przez sąd, który wedle ustawy nie zawsze jest miejscowo właściwy, stanowią niedozwolone postanowienia umowne. Analiza porównawcza kwestionowanego postanowienia stosowanego przez przedsiębiorcę, z wymienionymi wyżej postanowieniami uznanymi przez Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów za niedozwolone i wpisanymi do rejestru niedozwolonych klauzul umownych, wskazuje na identyczność skutków ich

stosowania, pomimo różnic w zakresie użytych sformułowań i wyrazów. Stąd też przyjąć należy, iż kwestionowane postanowienie mieściło się w hipotezach przywołanych klauzul umownych wpisanych do rejestru niedozwolonych postanowień umowy. Przedstawione argumenty dają podstawę do uznania stosowanej przez przedsiębiorcę praktyki za bezprawną.

W związku z faktem, że zaistniały łącznie przesłanki wynikające z art. 24 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, tj. bezprawność działań przedsiębiorcy oraz naruszanie zbiorowych interesów konsumentów, Prezes Urzędu uznał ocenianą praktykę za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów.

W trakcie prowadzonego postępowania Spółka dokonała zmiany treści wzorca ugody zawieranej z konsumentami, polegającej na wykreśleniu z kwestionowanego postanowienia określenia sądu, który miałby być właściwy miejscowo do rozstrzygnięcia sporu powstałego na tle przedmiotowej umowy. SAF poinformowała, iż wzorzec ugody, który nie zawiera klauzuli określającej właściwość sądu został zmieniony z dniem 14.01.2011r. (dowód: karta nr 288). Z uwagi na usunięcie z treści wzorca umowy wykorzystywanego przy zawieraniu umów z konsumentami zakwestionowanej klauzuli, należało stwierdzić, iż przedsiębiorca zaniechał stosowania zakwestionowanej praktyki z dniem 14.01.2011r.

W świetle ww. okoliczności orzeczono jak w punkcie VII sentencji niniejszej decyzji.

VIII.

Zgodnie z art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu może skorzystać z uprawnienia do nałożenia na przedsiębiorcę stosującego praktyki naruszające zbiorowe interesy konsumentów kary pieniężnej w wysokości nie większej niż 10% przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary. Kara taka może być nałożona bez względu na to, czy przedsiębiorca dopuścił się naruszania celowo, czy też nieumyślnie. Dlatego też Prezes Urzędu ma prawo nałożyć karę pieniężną z tytułu stosowania praktyki, gdy narusza ona interesy konsumentów bez względu na to, czy przedsiębiorca ponosi winę za jej stosowanie. Stosownie do art. 111 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów przy ustalaniu wysokości kar pieniężnych, w tym kar określonych w art. 106 tej ustawy, należy uwzględnić w szczególności okres, stopień oraz okoliczności naruszania przepisów ustawy, a także uprzednie naruszanie przepisów ustawy. Należy także podnieść, iż w ocenie Prezesa Urzędu brzmienie art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów pozwala na nałożenie odrębnych kar pieniężnych za poszczególne naruszenia stwierdzone w niniejszej decyzji. Zgodnie bowiem z przedmiotowym przepisem Prezes Urzędu może nałożyć karę pieniężną na przedsiębiorcę, jeżeli ten dopuścił się naruszania art. 24 ww. ustawy, z czego wynika, że określona w tym przepisie kara może dotyczyć każdego naruszenia stwierdzonego względem danego przedsiębiorcy. W ocenie Prezesa Urzędu zastosowanie takiego rozwiązania jest pożądane z tego względu, iż pozwala na uwzględnienie przy nakładaniu kar w sposób zindywidualizowany wszystkich okoliczności związanych ze stosowaniem określonych naruszeń, które mogą różnić się pod wieloma względami (np. wagą naruszenia, zasięgiem oddziaływania praktyki, skutkami, jakie praktyka wywołuje na rynku i ich dotkliwością dla kontrahentów, czasem jej trwania itp.), a tym samym pozwala na nałożenie kary adekwatnej do danego naruszenia.

Kara nakładana przez Prezesa Urzędu na przedsiębiorcę, który dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów służy podkreśleniu naganności ocenianego zachowania. Zawodowy (profesjonalny) charakter świadczenia usług wymaga prowadzenia działalności w sposób zapewniający poszanowanie dobrych obyczajów oraz

słusznym interesów konsumentów, co wiąże się z respektowaniem obowiązujących przepisów prawa.

Podstawą obliczenia wysokości niniejszych kar jest przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, tj. w 2010r. (dowód: karta nr 354). Przychód osiągnięty przez przedsiębiorcę w 2010r. wyniósł 12 445 324,39 zł, w związku z czym maksymalna kara, jaka mogłaby w niniejszym przypadku zostać wymierzona, to 1 244 532,439 zł.

VIII.1

Prezes Urzędu uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu naruszeń stwierdzonych w punktach od I do VI sentencji decyzji dotyczących formułowania treści wezwań do zapłaty z tytułu powstałych zobowiązań finansowych w stosunku do wierzycieli. Przedsiębiorca naruszył obowiązki udzielania konsumentom rzetelnych i pełnych informacji w zakresie kosztów sądowych i egzekucyjnych, którymi zostanie obciążony konsument w sytuacji nie dokonania zapłaty z tytułu powstałego zobowiązania pieniężnego, okoliczności i konsekwencji, jakie wiążą się z wpisaniem jego danych do Rejestru Dłużników Niewypłacalnych, określenia rodzaju czynności, jakie prowadzi, okoliczności uprawniających zgłoszenie na Policję faktu nie dokonania zapłaty z tytułu powstałej wierzytelności, a także wiążących się z tym konsekwencji karnych. Zostało stwierdzone, iż przedsiębiorca stosował praktyki naruszające dobre obyczaje. Praktyki te dotyczyły informowania o obciążeniu dłużnika wszelkimi kosztami postępowania sądowego i egzekucyjnego w sytuacji nie uiszczenia kwoty określonej w wezwaniu, o uprawnieniach windykatorów terenowych, którzy mogą złożyć wizyty dłużnikom, o okolicznościach i konsekwencjach umieszczenia danych konsumentów w Rejestrze Dłużników Niewypłacalnych, o rodzaju prowadzonych działań windykacyjnych, a także informowaniu dłużników o możliwości dokonania zgłoszenia na Policję oraz zagrożeniach z tym związanych w sytuacji nie dokonania zapłaty żądanej kwoty. Konieczność nałożenia kary uzasadnia rodzaj stosowanych praktyk, które wpływały na podejmowanie zachowań zgodnych z wolą przedsiębiorcy w obawie o dobra oraz majątek konsumentów.

Biorąc pod uwagę fakt, iż przedmiotowe praktyki naruszały interesy konsumentów Prezes Urzędu za celowe uznał nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Pomimo, iż kwestionując poszczególne praktyki stosowane przez Spółkę powołane zostały różne przepisy ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, to jednak ze względu na fakt, iż dotyczyły one tych samych wezwań kierowanych do konsumentów, Prezes Urzędu nakładając karę określił ją w jednym punkcie sentencji decyzji.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu bierze pod uwagę spełnienie przesłanki określonej w ww. przepisie tj. uznanie, iż naruszenie dokonane było, co najmniej nieumyślnie. SAF S.A., jako podmiot o wieloletnim doświadczeniu powinien zdawać sobie sprawę, iż niedozwolone jest stosowanie praktyk sprzecznych z dobrymi obyczajami oraz naruszających obowiązek udzielania rzetelnych i pełnych informacji. Ponieważ w przedmiotowej decyzji wykazano, iż stosowane praktyki Spółki spełniają powyższe kryteria, uznano, iż naruszały one zbiorowe interesy konsumentów.

Wyliczając wysokość kar, w tym określając wagę naruszenia Prezes Urzędu wziął pod uwagę bezpośredni wpływ stosowania zakwestionowanej praktyki na pogorszenie się sytuacji konsumentów w stosunku do praw przyznanych im przez przepisy prawa, a także rodzaj dóbr

w które one godziły. Analizując powyższą sytuację, stwierdzone zostało, iż przedsiębiorca dopuścił się stosowania przedmiotowej praktyki na etapie wykonania kontraktu.

W kontekście analizy wagi stwierdzonego naruszenia wzięto także pod uwagę długotrwały okres stosowania zakwestionowanej praktyk, tj. iż już w 2009r. przedmiotowe praktyki były stosowane (dowód: karta nr 123). Ponieważ okres ten przekraczał rok, można było uznać, iż praktyki te były stosowane długotrwale.

W oparciu o osiągnięty przez przedsiębiorcę przychód ustalono kwotę bazową stanowiącą punkt wyjścia dla dalszych obliczeń. W związku z powyższym Prezes Urzędu uznał, iż natura naruszenia uzasadnia ustalenie wyjściowego poziomu kary pieniężnej na poziomie 0,6% (po 0,1% za każdą z sześciu praktyk) przychodu uzyskanego przez Spółkę w 2010r., czyli na poziomie 74 672 zł.

Wyliczając ostateczny wymiar kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą. W związku z wszczęciem postępowania przedsiębiorca niezwłocznie zmodyfikował zapisy umieszczane w wezwaniach kierowanych do konsumentów. Natomiast w przypadku praktyk określonych w punktach III i IV sentencji decyzji praktyki zostały zaniechane już przed wszczęciem postępowania sformalizowanego. Przedsiębiorca zmianę stosowanych praktyk udokumentował dostarczając przykładowe wezwania wysłane do konsumentów. Ze względu na podjęte działania, Prezes Urzędu uznał, iż przedsiębiorca niezwłocznie zaniechał stosowania zakwestionowanych w punktach od I do VI sentencji decyzji praktyk. Procent obniżen zastosowany z uwagi na występującą w sprawie okoliczność łagodzącą wyniósł w przypadku przedmiotowych praktyk 30%. Obliczając ostateczny wymiar kary Prezes Urzędu uwzględnił również okoliczność obciążającą, tj. krajowy zasięg stosowanej praktyki. W związku z powyższą okolicznością wysokość kary podwyższono o 20% (dowód: karta nr 10). W oparciu o powyższe przesłanki ostatecznie wysokość kary obniżono o 10%.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę **67 205 PLN** (słownie: sześćdziesięciu siedmiu tysięcy dwustu pięciu złotych). Oceniając, czy kara nie przekroczyła kary maksymalnej stwierdzone zostało, iż stanowi ona 0,54% osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2010r. przychodu oraz 5,4% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kara ta jest adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

Wobec powyższego należało orzec jak w pkt. VIII.1 sentencji decyzji.

VIII.2

Prezes Urzędu uznał, iż w okolicznościach niniejszej sprawy istnieją podstawy do nałożenia na przedsiębiorcę kary pieniężnej z tytułu naruszenia stwierdzonego, w pkt. VII sentencji decyzji, tj. z tytułu stosowania we wzorcu umowy zlecenia postanowienia wpisanego do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone, o którym mowa w art. 479⁴⁵ k.p.c. Zakwestionowane postanowienie dotyczyło narzucenia rozpoznania sprawy przez sąd, który wedle ustawy może nie być miejscowo właściwy. Biorąc pod uwagę fakt, iż wykorzystywanie zakwestionowanego postanowienia umownego naruszało interesy konsumentów Prezes Urzędu za celowe uznał nałożenie na przedsiębiorcę kary pieniężnej, o jakiej mowa w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów.

Wyliczając wysokość kar, w tym określając wagę naruszenia Prezes Urzędu wziął pod uwagę bezpośredni wpływ stosowania zakwestionowanej praktyki na pogorszenie się sytuacji konsumentów w stosunku do praw przyznanych im przez przepisy prawa.

Nakładając karę pieniężną określoną w art. 106 ust. 1 pkt. 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, Prezes Urzędu bierze pod uwagę spełnienie przesłanki określonej w ww. przepisie tj. uznanie, iż naruszenie dokonane było, co najmniej nieumyślnie. Spółka, o tak długoletnim stażu prowadzenia działalności, powinna mieć świadomość istnienia rejestru niedozwolonych postanowień umownych oraz konsekwencji stosowania postanowień uznanych przez Sąd, za niedozwolone i wpisanych do tego rejestru. Ponieważ w przedmiotowej decyzji wykazano, iż stosowana praktyka Spółki spełniała powyższe kryteria, uznano, iż naruszała ona zbiorowe interesy konsumentów.

W kontekście analizy wagi stwierdzonego naruszenia wzięto także pod uwagę fakt długotrwałego jego stosowania, tj. już w październiku 2009r. treść wzorca zawierającego zakwestionowane postanowienie był stosowany (dowód: karta nr 138). Ponieważ okres ten przekraczał rok, można było uznać, iż praktyka ta była stosowana długotrwale.

W oparciu o osiągnięty przez przedsiębiorcę przychód ustalono kwotę bazową stanowiącą punkt wyjścia dla dalszych obliczeń. W przypadku zakwestionowanej praktyki w pkt. VII sentencji decyzji kwotę bazową ustalono na poziomie 3 733,6 zł przychodu osiągniętego przez przedsiębiorcę, co stanowi 0,03% osiągniętego przychodu.

Wyliczając ostateczny wymiar kary Prezes Urzędu wziął pod uwagę okoliczność łagodzącą. W związku z wszczęciem postępowania przedsiębiorca niezwłocznie zmodyfikował wzór ugody, wykorzystywany przy zawieraniu z konsumentami. Przedsiębiorca zmianę stosowanych praktyk udokumentował dostarczając wzór ugody. Ze względu na podjęte działania, Prezes Urzędu uznał, iż przedsiębiorca niezwłocznie zaniechał stosowania zakwestionowanej w punkcie VII sentencji decyzji praktyki. Procent obniżen zastosowany z uwagi na występującą w sprawie okoliczność łagodzącą wyniósł w przypadku przedmiotowej praktyki 30%. Obliczając ostateczny wymiar kary Prezes Urzędu uwzględnił również okoliczność obciążającą, tj. krajowy zasięg stosowanej praktyki. W związku z powyższą okolicznością wysokość kary podwyższono o 20% (dowód: karta nr 10). W oparciu o powyższe przesłanki ostatecznie wysokość kary obniżono o 10%.

W związku z powyższym ustalono wysokość kary na kwotę **3 360 PLN** (słownie: trzech tysięcy trzystu sześćdziesięciu złotych). Oceniając, czy kara nie przekroczyła kary maksymalnej stwierdzone zostało, iż stanowi ona 0,027% osiągniętego przez przedsiębiorcę w 2010r. przychodu oraz 0,27% maksymalnego wymiaru kary przewidzianego w art. 106 ust. 1 pkt 4 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Jest ona adekwatna do stopnia naruszenia przepisów ww. ustawy i współmierna do możliwości finansowych przedsiębiorcy. Prezes Urzędu uznał, że orzeczona kara powinna pełnić funkcję dyscyplinującą i prewencyjną tak, aby zapobiec w przyszłości stosowaniu podobnych naruszeń. Niniejsza kara powinna pełnić również funkcję edukacyjną i wychowawczą, a także podkreślać naganność zakwestionowanych w niniejszym postępowaniu zachowań przedsiębiorcy.

Wobec powyższego należało orzec jak w pkt. VIII.2 sentencji decyzji.

Zgodnie z art. 112 ust. 3 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów karę pieniężną należy uiścić w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się niniejszej decyzji na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów: NBP o/o Warszawa Nr 51101010100078782231000000.

IX Zgodnie z art. 80 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes Urzędu rozstrzyga o kosztach w drodze postanowienia, które może być zamieszczone w decyzji kończącej postępowanie. W myśl art. 77 ust. 1 tej ustawy, jeżeli w wyniku postępowania Prezes Urzędu stwierdził naruszenie przepisów ustawy, przedsiębiorca, który dopuścił się tego naruszenia, jest obowiązany ponieść koszty postępowania.

Postępowanie w sprawie stosowania przez przedsiębiorcę praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostało wszczęte z urzędu, a w jego wyniku Prezes Urzędu w punktach I - VII sentencji decyzji stwierdził naruszenie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów. Kosztami niniejszego postępowania są wydatki związane z korespondencją prowadzoną przez Prezesa Urzędu ze stroną. W związku z powyższym postanowiono obciążyć ww. przedsiębiorcę kosztami postępowania w wysokości 26 PLN (słownie: dwudziestu sześciu złotych).

Koszty niniejszego postępowania przedsiębiorca obowiązany jest wpłacić na konto Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Warszawie w NBP o/o Warszawa Nr 511010100078782231000000 w terminie 14 dni od uprawomocnienia się decyzji.

Stosownie do treści art. 81 ust. 1 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z art. 479²⁸ § 2 Kpc – od niniejszej decyzji przysługuje odwołanie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, w terminie dwutygodniowym od dnia jej doręczenia, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów - Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach.

W przypadku jednak kwestionowania wyłącznie postanowienia o kosztach zawartego w punkcie IX niniejszej decyzji, stosownie do art. 81 ust. 5 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów w związku z 479³² § 1 i 2 Kpc, można wnieść zażalenie do Sądu Okręgowego w Warszawie – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, za pośrednictwem Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów – Delegatury Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów w Katowicach w terminie tygodnia od dnia doręczenia niniejszej decyzji.

DYREKTOR DELEGATURY
URZĘDU OCHRONY KONKURENCJI
I KONSUMENTÓW W KATOWICACH

Maciej Fragsztajn